

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 462/2013

z dnia 21 maja 2013 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 ⁽⁴⁾ zobowiązuje agencje ratingowe do przestrzegania zasad postępowania w celu złagodzenia ewentualnych konfliktów interesów i do zapewnienia, by ratingi kredytowe oraz proces ratingowy charakteryzowały się wysoką jakością oraz wystarczającą przejrzystością. W następstwie zmian wprowadzonych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2011 ⁽⁵⁾ Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Urząd), powołany na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽⁶⁾, został upoważniony do rejestracji agencji ratingowych i nadzoru

nad nimi. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia obecnie obowiązujące ramy regulacyjne agencji ratingowych. Ujęto w nich niektóre z najważniejszych problemów, takie jak konflikty interesów spowodowane modelem „emitent płaci” i ujawnienie informacji o instrumentach finansowych będących produktem sekurytyzacji, a po upływie rozsądnego okresu obowiązywania ram konieczne będzie dokonanie ich przeglądu w celu oceny, czy w pełni rozwiązały te problemy. Tymczasem obecny kryzys związany z długiem państwowym ujawnił potrzebę zweryfikowania wymogów dotyczących przejrzystości, procedur oraz terminu publikacji, w szczególności w przypadku ratingów państw.

(2) Parlament Europejski dnia 8 czerwca 2011 r. przyjął rezolucję w sprawie agencji ratingowych i perspektyw na przyszłość ⁽⁷⁾, wzywając do poprawy rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych. Na swoim nieformalnym posiedzeniu w dniach 30 września i 1 października 2010 r. Rada ECOFIN uznała, że należy podjąć dalsze wysiłki celem rozwiązania szeregu problemów dotyczących działalności w zakresie ratingu kredytowego, w tym ryzyka nadmiernego polegania na ratingach kredytowych oraz ryzyka konfliktów interesów wynikającego z modelu wynagradzania agencji ratingowych. Podczas obrad Rady Europejskiej w dniu 23 października 2011 r. stwierdzono, że konieczne są postępy w zmniejszaniu zjawiska nadmiernego polegania na ratingach kredytowych.

(3) Na szczeblu międzynarodowym Rada Stabilności Finansowej (RSF), której Europejski Bank Centralny (EBC) jest członkiem instytucjonalnym, zatwierdziła 20 października 2010 r. zasady, których celem jest ograniczenie korzystania z ratingów kredytowych przez organy oraz instytucje finansowe („zasady RSF”). Zasady RSF zostały zatwierdzone na szczycie G20 w Seulu w listopadzie 2010 r. Odpowiednie wydaje się zatem, aby właściwe organy sektorowe dokonywały oceny praktyk uczestników rynku i zachęcały uczestników rynku do łagodzenia skutków takich praktyk. Właściwe organy sektorowe powinny podejmować decyzje dotyczące środków zachęcających. Urząd, w stosownych przypadkach we

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 13.6.2012, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 68.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 maja 2013 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 30.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 24.

współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego), powołanym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, a także z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), powołanym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁽²⁾, powinien podejmować działania mające na celu ułatwienia konwergencji praktyk nadzorczych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010 oraz w ramach niniejszego rozporządzenia.

- (4) Agencje ratingowe powinny udostępniać inwestorom dane dotyczące prawdopodobieństwa niewypłacalności odpowiadających poszczególnym ratingom kredytowym i perspektywom ratingowym w oparciu o dane historyczne, publikowane w centralnym repozytorium utworzonym przez Urząd.
- (5) Zgodnie z zasadami RSF „banki centralne powinny we własnym zakresie oceniać jakość kredytową instrumentów finansowych, które będą przyjmować na potrzeby operacji rynkowych zarówno jako zabezpieczenie, jak i poprzez bezwarunkowe transakcje kupna. W swojej polityce banki centralne powinny unikać mechanicznego podejścia, które mogłoby doprowadzić do niepotrzebnie gwałtownych i dużych zmian zasad kwalifikowania instrumentów finansowych oraz poziomu redukcji wartości, mogących nasilać zjawisko nagłych spadków.” Ponadto EBC stwierdził w swojej opinii z dnia 2 kwietnia 2012 r., że zobowiązuje się do wspierania realizacji wspólnego celu polegającego na zmniejszeniu nadmiernego polegania na ratingach kredytowych. W związku z tym EBC regularnie przedstawia sprawozdania na temat różnych środków podejmowanych przez Eurosystem w celu ograniczenia polegania na ratingach kredytowych. Zgodnie z art. 284 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) EBC kieruje do Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, a także do Rady Europejskiej sprawozdanie roczne z działalności Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) i w sprawie polityki pieniężnej za ubiegłe i bieżące lata. Prezes EBC ma przedstawić do sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, który na tej podstawie może odbyć debatę generalną, i Radzie. Ponadto w takim sprawozdaniu, EBC może przedstawić sposób, w jaki wdrożył zasady RSF i stosowane przez siebie alternatywne mechanizmy oceny.
- (6) Unia dąży, na pierwszym etapie, do przeglądu mającego na celu sprawdzenie, czy odniesienia do ratingów kredytowych w prawie Unii prowadzą lub mogą potencjalnie prowadzić do wyłącznego lub mechanicznego polegania na takich ratingach kredytowych oraz, na drugim etapie, do przeglądu wszystkich odniesień do ratingów kredytowych przepisów prawa Unii, które wymagają, by ratingi kredytowe były wykorzystywane lub wydawane dla celów regulacyjnych, z myślą o usunięciu ich do 2020 r., pod warunkiem określenia i wdrożenia odpowiednich

alternatywnych mechanizmów oceny ryzyka kredytowego.

- (7) Znaczenie perspektyw ratingowych dla inwestorów i emitentów oraz ich wpływ na rynki są porównywalne ze znaczeniem i wpływem ratingów kredytowych. Dlatego też wszystkie wymogi rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, których celem jest zapewnienie prawidłowości i przejrzystości działań związanych ze sporządzaniem ratingów oraz braku konfliktów interesów w tym zakresie, powinny także mieć zastosowanie do perspektyw ratingowych. Zgodnie z obecną praktyką nadzorczą, szereg wymogów przewidzianych w tym rozporządzeniu ma zastosowanie do perspektyw ratingowych. Niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać większą jasność przepisów i zapewnić pewność prawną wprowadzając definicję perspektyw ratingowych i precyzując, które przepisy się do nich stosują. Definicja perspektyw ratingowych powinna także obejmować opinie dotyczące prawdopodobnego kierunku rozwoju ratingu kredytowego w krótkim okresie, zwane powszechnie „credit watch”.
- (8) W perspektywie średnioterminowej należy rozważyć usunięcie odniesień do ratingów kredytowych dla celów regulacyjnych z regulacji finansowych i wyeliminowanie przepisów dotyczących wagi ryzykiem aktywów przez ratingi kredytowe. Na razie jednak agencje ratingowe to ważni uczestnicy rynków finansowych. W związku z tym niezależność oraz uczciwość agencji ratingowych oraz ich działalność w zakresie ratingu kredytowego mają szczególne znaczenie dla zagwarantowania ich wiarygodności wobec uczestników rynku, w szczególności inwestorów oraz innych użytkowników ratingów kredytowych. Rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 stanowi, że agencje ratingowe mają podlegać rejestracji i nadzorowi, ponieważ ich usługi mają znaczny wpływ na interes publiczny. Ratingi kredytowe, w przeciwieństwie do badań inwestycyjnych, nie są jedynie opiniami o wartości lub cenie instrumentu lub zobowiązania finansowego. Agencje ratingowe nie są jedynie analitykami finansowymi lub doradcami inwestycyjnymi. Ratingi kredytowe mają wartość regulacyjną dla inwestorów objętych regulacją, takich jak instytucje kredytowe, zakłady ubezpieczeń lub inni inwestorzy instytucjonalni. Pomimo ograniczania czynników zachęcających do nadmiernego polegania na ratingach kredytowych, ratingi kredytowe wciąż są podstawą decyzji inwestycyjnych, przede wszystkim z powodu asymetryczności informacji oraz ze względów efektywności. W związku z tym agencje ratingowe muszą być niezależne oraz postrzegane jako niezależne przez uczestników rynków, a ich metody ratingowe muszą być przejrzyste oraz postrzegane jako przejrzyste.
- (9) Nadmierne poleganie na ratingach kredytowych należy ograniczyć, a wszystkie automatyczne skutki ratingów kredytowych należy stopniowo eliminować. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne należy zachęcać do wprowadzania wewnętrznych procedur dokonywania własnych ocen ryzyka kredytowego, a inwestorów – do przeprowadzania badania due diligence. W oparciu o te ramy w niniejszym rozporządzeniu przewiduje się, że

(1) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(2) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

instytucje finansowe nie powinny opierać się wyłącznie lub w sposób mechaniczny na ratingach kredytowych. Wobec tego instytucje te powinny unikać zawierania umów, na podstawie których wyłącznie lub mechanicznie opierają się na ratingach kredytowych, oraz powinny unikać korzystania z nich w umowach jako jedyne parametry oceny jakości kredytowej inwestycji lub jedynej podstawy do podjęcia decyzji w sprawie inwestycji.

- (10) Rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 przewidziało już pierwszą serię środków podejmujących kwestie niezależności oraz uczciwości agencji ratingowych oraz ich działalności w zakresie ratingu kredytowego. Cele zapewnienia niezależności agencji ratingowych oraz identyfikowania, zarządzania oraz, w miarę możliwości, unikania wszelkich potencjalnych konfliktów interesów legły u podstaw kilku przepisów tego rozporządzenia. Wybór oraz wynagradzanie agencji ratingowej przez oceniany podmiot (model „emitent płaci”) rodzi nieodłączne konflikty interesów. W ramach tego modelu agencje ratingowe mają motywację do wystawiania zawyżonych ratingów emitenta celem zapewnienia sobie długotrwałych relacji biznesowych gwarantujących przychody lub w celu zabezpieczenia dodatkowych zleceń i przychodów. Ponadto relacje pomiędzy akcjonariuszami agencji ratingowych a ocenianymi podmiotami mogą być źródłem konfliktów interesów, które nie są w wystarczający sposób rozwiązywane za pomocą istniejących przepisów. W rezultacie, ratingi kredytowe wystawiane w ramach modelu „emitent płaci” mogą być postrzegane jako ratingi, które odpowiadają potrzebom emitenta, a nie inwestora. Konieczne jest wzmocnienie warunków niezależności mających zastosowanie do agencji ratingowych w celu zwiększenia poziomu wiarygodności ratingów kredytowych sporządzanych w ramach modelu „emitent płaci”.
- (11) W celu zwiększenia konkurencji na rynku, który jest zdominowany przez trzy agencje ratingowe, należy podjąć działania mające na celu zachęcanie do korzystania z usług mniejszych agencji ratingowych. W ostatnim czasie emitenci lub powiązane strony trzecie stosowali praktykę zlecania ratingów kredytowych co najmniej dwóm agencjom ratingowym; w związku z tym jeżeli zleca się co najmniej dwa ratingi kredytowe, emitent lub powiązana strona trzecia powinni rozważyć zaangażowanie co najmniej jednej agencji ratingowej, której całkowity udział w rynku nie przekracza 10 % i którą emitent lub powiązana strona trzecia uważa za zdolną do przeprowadzenia oceny ratingowej danej emisji lub jednostki.
- (12) Rynek ratingów kredytowych pokazuje, że agencje ratingowe tradycyjnie nawiązują długotrwałe relacje z ocenianymi podmiotami. Powoduje to ryzyko nadmiernej zażyłości, ponieważ agencja ratingowa może zbyt łatwo

zyczeniom ocenianego podmiotu. W takich okolicznościach bezstronność agencji ratingowych może z czasem stać się wątpliwa. Agencje ratingowe angażowane i opłacane przez emitenta korporacyjnego mają faktycznie motywację do wystawiania zbyt korzystnych ratingów tego ocenianego podmiotu lub jego instrumentów dłużnych w celu podtrzymania relacji biznesowych z emitentem. Emitenci także podlegają czynnikom faworyzującym długotrwałe relacje, takim jak efekt „lock-in”, zgodnie z którym emitent rezygnuje ze zmiany agencji ratingowej, ponieważ mogłoby to budzić obawy inwestorów dotyczące wiarygodności kredytowej tego emitenta. Problem ten został już zidentyfikowany w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009, które wymagało od agencji ratingowych zastosowania mechanizmu rotacji przewidującego stopniową zmianę składu zespołów analitycznych i komitetów ratingowych, tak aby niezależność analityków ratingowych oraz osób zatwierdzających ratingi kredytowe nie była zagrożona. Skuteczność tych przepisów była jednak w dużym stopniu uzależniona od wewnętrznych zachowań w agencji ratingowej, mianowicie od faktycznej niezależności oraz profesjonalizmu pracowników agencji ratingowej wobec interesów ekonomicznych samej agencji. Przepisy te nie zostały stworzone z myślą o zapewnieniu stronom trzecim dostatecznej gwarancji, że konflikty interesów wynikające z długotrwałych relacji można skutecznie ograniczyć lub im zapobiec. Sposobem na osiągnięcie tego mogłoby być skrócenie okresu, w którym agencja ratingowa może w sposób ciągły sporządzać ratingi kredytowe tego samego emitenta lub jego instrumentów dłużnych. Określenie maksymalnego okresu stosunku umownego pomiędzy emitentem, który jest przedmiotem ratingu lub który wyemitował oceniane instrumenty dłużne, a agencją ratingową powinno wyeliminować motywację do wystawiania korzystnych ratingów kredytowych w odniesieniu do tego emitenta. Ponadto, wprowadzenie wymogu rotacji agencji ratingowych jako normalnej i regularnej praktyki rynkowej powinno także skutecznie złagodzić problem efektu „lock-in”. Rotacja agencji ratingowych powinna mieć także pozytywny wpływ na rynek ratingów kredytowych, ponieważ ułatwiłaby wejście na rynek nowym podmiotom oraz zapewniła istniejącym agencjom ratingowym możliwość rozszerzenia swojej działalności na nowe obszary.

- (13) Istotne jest jednak, aby wdrożenie mechanizmu rotacji zaplanowano w taki sposób, by korzyści płynące z mechanizmu znacząco przewyższały jego potencjalne negatywne skutki. Przykładowo częsta rotacja mogłaby powodować większe koszty po stronie emitentów i agencji ratingowych, ponieważ koszty związane z ratingiem nowego podmiotu lub instrumentu finansowego są zazwyczaj wyższe niż koszty monitorowania już wystawionego ratingu kredytowego. Rozpoczęcie działalności agencji ratingowej wymaga także dużo czasu i zasobów bez względu na to, czy dotyczy to podmiotu niszowego czy podmiotu zajmującego się wszystkimi rodzajami aktywów. Ponadto ciągła rotacja agencji ratingowych mogłaby mieć znaczny wpływ na jakość i ciągłość ocen ratingu kredytowego. Co również ważne, mechanizm rotacji powinien zostać wdrożony wraz z wystarczającymi środkami ochronnymi, aby umożliwić rynkowi

stopniowe przystosowanie się przed ewentualnym udoskonaleniem tego mechanizmu w przyszłości. Można by to osiągnąć poprzez ograniczenie zakresu zastosowania mechanizmu do resekurytyzacji, które stanowią ograniczone źródło kredytów bankowych, i jednocześnie zezwolić na dalsze monitorowanie, już wystawionych ratingów kredytowych na wniosek, nawet po tym, jak rotacja stanie się obowiązkowa. A zatem, co do zasady ogólnej, rotacja dotyczyłaby tylko resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej. Komisja powinna dokonać przeglądu tego, czy odpowiednim rozwiązaniem jest utrzymanie ograniczonego mechanizmu rotacji lub zastosowanie go także w odniesieniu do innych klas aktywów i jeżeli tak, czy inne klasy uzasadniają inne postępowanie, np. co do maksymalnego okresu trwania stosunku umownego. W przypadku wprowadzenia mechanizmu rotacji dla innych klas aktywów Komisja powinna ocenić, czy istnieje potrzeba wprowadzenia wobec agencji ratingu kredytowego obowiązku udostępnienia nowej agencji ratingu kredytowego informacji dotyczących emitenta i ocenianych instrumentów finansowych (dokumentacja przekazania klienta) pod koniec maksymalnego okresu trwania stosunku umownego.

- (14) Należy wprowadzić rotację na rynku ratingu kredytowego dla resekurytyzacji. Po pierwsze, jest to segment europejskiego rynku sekurytyzacji, który od czasu kryzysu finansowego osiąga wyniki gorsze od spodziewanych, i w którym, w związku z tym, potrzeba rozwiązania kwestii konfliktu interesów ma największe znaczenie. Po drugie, choć ryzyko kredytowe związane z instrumentami dłużnymi emitowanymi np. przez przedsiębiorstwa w dużym stopniu zależy od zdolności obsługi długu przez samego emitenta, ryzyko kredytowe związane z resekurytyzacjami jest ogólnie kwestią indywidualną w przypadku każdej transakcji. Dlatego też jeżeli powstaje resekurytyzacja, ryzyko utraty wiedzy w wyniku zatrudnienia nowej agencji ratingowej nie jest wysokie. Innymi słowy, choć obecnie istnieje jedynie niewielka liczba agencji ratingowych działających na rynku ratingu kredytowego dla oceny resekurytyzacji, rynek ten z naturalnych powodów jest bardziej otwarty na konkurencję, a mechanizm rotacji na tym rynku mógłby być źródłem większej dynamiki. I wreszcie rynek ratingu kredytowego dla oceny resekurytyzacji jest zdominowany przez kilka dużych agencji ratingowych, ale istnieją inne podmioty, które gromadzą doświadczenie w tej dziedzinie.
- (15) Regularna rotacja agencji ratingowych wystawiających ratingi kredytowe dotyczące resekurytyzacji powinna skutkować większą różnorodnością oceny wiarygodności kredytowej. Mnogość i różnorodność opinii, perspektyw i metod stosowanych przez agencje ratingowe powinny

skutkować bardziej zróżnicowanymi ratingami kredytowymi oraz ostatecznie ulepszyć proces oceny wiarygodności kredytowej resekurytyzacji. Aby taka różnorodność zyskała znaczenie oraz aby uniknąć rutyny zarówno ze strony jednostek inicjujących, jak i agencji ratingowych, maksymalny okres, przez jaki agencji ratingowej wolno jest oceniać resekurytyzacje pochodzące od tej samej jednostki inicjującej, musi zostać ograniczony do poziomu gwarantującego regularną ocenę wiarygodności kredytowej z nowej perspektywy. Te czynniki, wraz z potrzebą zapewnienia pewnej ciągłości w podejściu do ratingów kredytowych, oznaczają, że okres czterech lat jest odpowiedni. W przypadku gdy zaangażowane są co najmniej cztery agencje ratingowe, cele mechanizmu rotacji już zostały osiągnięte, w związku z czym wymóg rotacji nie powinien mieć zastosowania. Celem zapewnienia rzeczywistej konkurencji, takie odstępstwa należy stosować jedynie wówczas, gdy co najmniej cztery spośród zaangażowanych agencji ratingowych oceniają pewną część nierozliczonych instrumentów finansowych jednostki inicjującej.

- (16) Właściwym rozwiązaniem jest takie skonstruowanie mechanizmu rotacji w odniesieniu do resekurytyzacji, aby koncentrował on się na jednostce inicjującej. Resekurytyzacje są emitowane przez spółki celowe bez znaczącej zdolności obsługi zadłużenia. Wobec tego skoncentrowanie rotacji na emitencie sprawiłoby, że mechanizm byłby nieskuteczny. W sytuacji odwrotnej, gdyby rotację skoncentrować na jednostce sponsorującej, wyjątek należałoby stosować niemal w każdym przypadku.
- (17) Mechanizm rotacji może być ważnym narzędziem obniżenia barier wejścia na rynek ratingu kredytowego dla oceny resekurytyzacji. Jednocześnie może on jednak utrudnić nowym podmiotom rynkowym wejście na rynek, ponieważ nie byłoby im wolno utrzymać klientów. Odpowiednie jest zatem wprowadzenie odstępstwa od mechanizmu rotacji dla małych agencji ratingowych.
- (18) Aby działać skutecznie, mechanizm rotacyjny musi być wprowadzany w sposób wiarygodny. Cele wymogu rotacji nie zostaną osiągnięte, jeżeli ustępująca agencja ratingowa będzie mogła ponownie oceniać resekurytyzacje tej samej jednostki inicjującej po upływie zbyt krótkiego okresu. Dlatego też ważne jest, aby przewidzieć odpowiedni okres, podczas którego ustępująca agencja

ratingowa nie będzie mogła otrzymywać zleceń ponownej oceny resekurytyzacji od tej samej jednostki inicjującej. Okres ten powinien być wystarczająco długi, aby umożliwić nowej agencji ratingowej skuteczne świadczenie usług ratingowych, zapewnić faktyczne poddanie resekurytyzacji nowej analizie w ramach innej metody oraz zagwarantować wystarczającą ciągłość ratingów kredytowych wystawionych przez nową agencję. Jednocześnie aby mechanizm rotacji funkcjonował właściwie, długość takiego okresu jest ograniczona niezbędną liczbą agencji ratingowych posiadających wystarczającą wiedzę fachową w dziedzinie resekurytyzacji. Dlatego też długość tego okresu powinna być proporcjonalna i równa okresowi trwania wygasłej umowy z ustępującą agencją ratingową, ale nie powinna ona przekraczać czterech lat.

- (19) Regularna rotacja agencji ratingowych jest proporcjonalna do zamierzonego celu. Wymóg ten ma zastosowanie tylko w przypadku zarejestrowanych agencji ratingowych, które są objęte regulacją i które świadczą usługi mające wpływ na interes publiczny (ratingi kredytowe, które mogą być wykorzystywane w celach regulacyjnych) według modelu „emitent płaci” i w odniesieniu do określonej klasy aktywów (resekurytyzacje). Przywilej uznania ich usług za odgrywające ważną rolę w regulacji rynku usług finansowych oraz zezwolenie na pełnienie takiej funkcji pociąga za sobą potrzebę respektowania pewnych zobowiązań celem zagwarantowania niezależności oraz postrzegania niezależności w każdych okolicznościach. Agencja ratingowa, która nie może świadczyć usług ratingowych w odniesieniu do resekurytyzacji konkretnej jednostki inicjującej, może wciąż świadczyć takie usługi w odniesieniu do resekurytyzacji na rzecz innych jednostek inicjujących, a także oceniać inne klasy aktywów. W kontekście rynku, na którym zasada rotacji obowiązuje wszystkich uczestników, możliwości biznesowe muszą się pojawić, gdyż wszystkie agencje ratingowe będą musiały stosować rotację. Ponadto agencje ratingowe mogą zawsze wystawiać niezamówione ratingi kredytowe dotyczące resekurytyzacji tej samej jednostki inicjującej, wykorzystując swoje doświadczenie. Niezamówione ratingi kredytowe są wolne od ograniczeń związanych z modelem „emitent płaci” i tym samym są teoretycznie mniej narażone na potencjalne konflikty interesów. W przypadku klientów agencji ratingowych maksymalny okres stosunku umownego z agencją ratingową oraz wymóg zatrudniania więcej niż jednej agencji ratingowej także stanowią ograniczenie ich swobody prowadzenia własnej działalności gospodarczej. Jednak ograniczenia te są niezbędne na gruncie interesu publicznego, biorąc pod uwagę niekorzystny wpływ modelu „emitent płaci” na konieczną niezależność agencji ratingowych, ponieważ gwarantuje niezależne ratingi kredytowe, które mogą być wykorzystane przez inwestorów w celach regulacyjnych. Jednocześnie ograniczenia te nie wykraczają poza to, co jest niezbędne, i powinny być raczej postrzegane jako zwiększenie wiarygodności kredytową resekurytyzacji wobec innych stron i ostatecznie wobec rynku.

- (20) Niezależność agencji ratingowej wobec ocenianego podmiotu może być zagrożona w przypadku wystąpienia potencjalnego konfliktu interesów pomiędzy którymkolwiek z jej znaczących akcjonariuszy a ocenianym podmiotem: akcjonariusz agencji ratingowej mógłby być członkiem zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu lub powiązanej z nim strony trzeciej. Rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 zajmowało się tego typu sytuacją tylko w odniesieniu do konfliktów interesów spowodowanych przez analityków ratingowych, osób zatwierdzających ratingi kredytowe lub innych pracowników agencji ratingowej. Rozporządzenie to nie odnosiło się jednak do potencjalnych konfliktów interesów dotyczących akcjonariuszy lub wspólników w agencjach ratingowych. W celu zwiększenia postrzegania niezależności agencji ratingowych wobec ocenianych podmiotów należy rozszerzyć istniejące przepisy, określone w tym rozporządzeniu, odnoszące się do konfliktów interesów spowodowanych przez pracowników agencji ratingowych na konflikty wywołane przez akcjonariuszy lub wspólników pełniących ważne funkcje w agencji ratingowej. Dlatego też agencja ratingowa powinna powstrzymać się od wystawiania ratingów kredytowych lub powinna poinformować o możliwym wpływie na rating kredytowy w sytuacji, gdy akcjonariusz lub wspólnik posiadający 10 % praw głosu w tej agencji jest także członkiem zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu lub zainwestował w ten podmiot, jeżeli inwestycja osiąga pewien poziom. Ponadto, należy podać do wiadomości publicznej fakt, iż akcjonariusz lub wspólnik posiadający co najmniej 5 % praw głosu w tej agencji ratingowej zainwestowali w oceniany podmiot lub są członkami zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu, przynajmniej wtedy, gdy dana inwestycja osiągnie pewien poziom. Co więcej, w sytuacji gdy akcjonariusz lub wspólnik ma możliwość wywierania znaczącego wpływu na działalność agencji ratingowej, osoba ta nie powinna świadczyć usług konsultacyjnych lub doradczych dla ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej w zakresie struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań lub działalności.
- (21) Aby zapewnić rzeczywiste zastosowanie zasad niezależności i zapobiegania konfliktom interesów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009 i zapobiec utracie przez te zasady skuteczności, potrzebna jest wystarczająco duża liczba agencji ratingowych niepowiązanych ani z ustępującą agencją w przypadku rotacji, ani z agencją ratingową świadczącą w tym samym czasie usługi ratingowe dla tego samego emitenta. Dlatego też należy wymagać ścisłego oddzielenia agencji ustępującej od nowej agencji ratingowej w przypadku rotacji, a także oddzielenia dwóch agencji ratingowych świadczących jednocześnie usługi ratingu kredytowego dla tego samego emitenta. Zainteresowane agencje ratingowe nie powinny być powiązane ze sobą stosunkiem kontroli lub poprzez przynależność do tej samej grupy agencji ratingowych, bycie akcjonariuszem lub wspólnikiem lub możliwość wykonywania praw głosu w którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowych, ani poprzez możliwość mianowania

członków zarządu lub rady nadzorczej którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowej.

- (22) Agencje ratingowe powinny ustanowić, utrzymywać, wprowadzać i dokumentować skuteczną strukturę kontroli wewnętrznej w odniesieniu do wdrażania strategii i procedur mających na celu zapobieganie ewentualnym konfliktom interesów oraz ich kontrolowanie, a także zapewnienie niezależności ratingów kredytowych, analityków ratingowych i zespołów ratingowych wobec akcjonariuszy, organów administracyjnych i zarządzających oraz działań z zakresu sprzedaży i marketingu. Należy wprowadzić w życie standardowe procedury operacyjne dotyczące ładu korporacyjnego, kwestii organizacyjnych i zarządzania konfliktem interesów. Należy dokonywać okresowego przeglądu tych procedur oraz monitorować ich skuteczność oraz konieczności przeprowadzenia ich aktualizacji.
- (23) Postrzegana niezależność agencji ratingowych mogłaby zostać szczególnie zagrożona, gdyby ci sami akcjonariusze lub wspólnicy inwestowali w różne agencje nienależące do tej samej grupy agencji ratingowych, w każdym razie w przypadku gdy takie inwestycje osiągnęłyby określony poziom, umożliwiając takim akcjonariuszom lub wspólnikom wywieranie znacznego wpływu na działalność agencji ratingowych. Dlatego też, w celu zapewnienia niezależności (i postrzeganej niezależności) agencji ratingowych, należy wprowadzić bardziej rygorystyczne zasady dotyczące relacji pomiędzy agencjami ratingowymi a ich akcjonariuszami lub wspólnikami. Z tego też względu żadna osoba nie powinna jednocześnie posiadać pięcioprocentowego lub większego udziału w więcej niż jednej agencji ratingowej, chyba że dane agencje ratingowe należą do jednej grupy.
- (24) Cel zapewnienia wystarczającej niezależności agencji ratingowych wymaga także, aby inwestorzy nie posiadali jednocześnie pięcioprocentowych lub większych udziałów w więcej niż jednej agencji ratingowej. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/109/WE z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym⁽¹⁾ stanowi, że osoby kontrolujące 5 % praw głosu w spółce notowanej na rynku regulowanym mają publicznie ujawnić ten fakt między innymi ze względu na prawo inwestorów do informacji o zmianach struktury głosów w tej spółce. Uważa się zatem, że 5 % poziom stanowi istotny udział umożliwiającą wpływanie na strukturę głosów w spółce. Właściwe jest zatem zastosowanie tego 5 % poziomu do celów ograniczenia jednoczesnych inwestycji w więcej

niż jedną agencję ratingową. Środek ten nie może zostać uznany za nieproporcjonalny, ponieważ wszystkie zarejestrowane agencje ratingowe w Unii to przedsiębiorstwa nienotowane na rynku regulowanym, a zatem niepodlegające zasadom przejrzystości oraz procedurom obowiązującym w przypadku spółek notowanych na rynku regulowanym w Unii, zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE. Przedsiębiorstwa nienotowane są często zarządzane na mocy protokołów lub umów akcjonariuszy, a liczba akcjonariuszy lub wspólników jest zazwyczaj niewielka. Dlatego też udział mniejszościowy w nienotowanej agencji ratingowej może być wpływowy. Niemniej jednak, aby zapewnić możliwość czysto ekonomicznych inwestycji w agencje ratingowe, zakaz jednoczesnego inwestowania w więcej niż jedną agencję ratingową nie powinien być rozszerzany na inwestycje dokonywane za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych zarządzanych przez strony trzecie niezależne od inwestora i niebędące pod jego wpływem.

- (25) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące konfliktów interesów w odniesieniu do struktury własnościowej nie powinny mieć zastosowania jedynie w stosunku do udziałów bezpośrednich, lecz również do udziałów pośrednich, gdyż w przeciwnym razie łatwo można by było obejść te przepisy. Agencje ratingowe powinny dokładać wszelkich starań, aby znać swoich udziałowców pośrednich i móc unikać związanym z tym faktem potencjalnych konfliktów interesów.
- (26) Skuteczność przepisów dotyczących niezależności oraz zapobiegania konfliktom interesów, zgodnie z którymi agencje ratingowe nie świadczą usług ratingowych na rzecz tego samego emitenta przez długi okres czasu, mogłaby zostać osłabiona w sytuacji, gdy agencje ratingowe mogłyby być znaczącymi akcjonariuszami lub wspólnikami innych agencji ratingowych.
- (27) Ważne jest, aby zapewnienie, aby zmiany metod ratingowych nie powodowały, że metody te stają się mniej rygorystyczne. W tym celu emitenci, inwestorzy i inne zainteresowane strony powinni mieć możliwość skomentowania wszelkich zamierzonych zmian metod ratingowych. Pomoże im to zrozumieć przyczyny stojące za nowymi metodami oraz za daną zmianą. Przekazywane przez emitentów i inwestorów uwagi dotyczące nowych metod mogą stanowić cenny wkład dla agencji ratingowych przy opracowywaniu tych metod. O zamierzonych zmianach należy również informować Urząd. Mimo iż na mocy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 przyznaje się Urzędowi uprawnienia w zakresie sprawdzenia, czy metody stosowane przez agencje ratingowe są rygorystyczne, systematyczne, zapewniają ciągłość oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

podlegają weryfikacji na podstawie doświadczeń historycznych, w tym weryfikacji *ex post*, taki proces weryfikacji nie powinien przyznawać Urzędowi żadnych praw przeprowadzania oceny adekwatności proponowanej metody lub treści ratingów kredytowych sporządzonych na podstawie zastosowanych metod. W odpowiednich przypadkach metody ratingowe powinny uwzględniać ryzyko finansowe wynikające z zagrożeń dla środowiska.

- (28) Ze względu na złożoność instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji, agencje ratingowe nie zawsze mogły zapewnić wystarczająco wysoką jakość ratingów kredytowych tych instrumentów. Doprowadziło to do utraty zaufania rynków do takich ratingów. Aby odzyskać zaufanie, należałoby zobowiązać emitentów lub powiązane strony trzecie do zaangażowania co najmniej dwóch różnych agencji ratingowych na potrzeby wystawiania ratingów kredytowych instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji, co może doprowadzić do różnych i konkurencyjnych ocen. Może to również zmniejszyć zjawisko nadmiernego polegania na pojedynczym ratingu kredytowym.
- (29) Wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, które mają zastąpić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/48/WE z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/49/WE z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych⁽²⁾, wprowadziły wymóg przeprowadzania przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne oceny ryzyka kredytowego podmiotów i instrumentów finansowych, w które same inwestują, i niepolegania jedynie na ratingach kredytowych w tym względzie. Ten wymóg powinien być rozszerzony na innych uczestników rynku finansowego podlegających regulacji prawa Unii, w tym na zarządzających inwestycjami. W przypadku wszystkich uczestników rynku finansowego wymóg ten należy jednak egzekwować w sposób proporcjonalny, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i stopnia złożoności danego uczestnika. Państwa członkowskie nie powinny być uprawnione do wprowadzania ani utrzymywania przepisów, które umożliwiają bardziej rygorystyczne poleganie przez tych inwestorów na ratingach kredytowych.
- (30) Ponadto, możliwości przeprowadzenia świadomej oceny wiarygodności kredytowej instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji przez inwestorów zwiększyłyby się, jeżeli inwestorzy ci otrzymywaliby wystarczające informacje o tych instrumentach. Jako że na przykład ryzyko związane ze strukturyzowanymi instrumentami finansowymi w dużej mierze zależy od

jakości i wyników aktywów bazowych, należałoby informować inwestorów w sposób bardziej szczegółowy o tych aktywach bazowych. Zredukowałoby to zależność inwestorów od ratingów kredytowych. Ponadto, ujawnianie odpowiednich informacji o instrumentach finansowych będących produktem sekurytyzacji prawdopodobnie wzmocni konkurencję pomiędzy agencjami ratingowymi, ponieważ może prowadzić do zwiększenia liczby niezamówionych ratingów kredytowych. Komisja powinna, do stycznia 2016 r., dokonać przeglądu i przedstawić sprawozdanie na temat zasadności okazać się rozszerzenia zakresu stosowania wymogu dotyczącego tego ujawniania informacji. Istnieją np. inne produkty finansowe, takie jak zabezpieczone obligacje i inne zobowiązania zabezpieczone, w przypadku których ryzyko w dużej mierze zależy od charakterystyki zabezpieczeń bazowych, a udostępnienie inwestorom dodatkowych informacji na temat zabezpieczeń byłoby uzasadnione.

- (31) Inwestorzy, emitenci i inne zainteresowane strony powinni mieć dostęp do aktualnych informacji ratingowych na centralnej stronie internetowej. Europejska platforma ratingowa ustanowiona przez Urząd powinna umożliwić inwestorom łatwe porównywanie wszystkich istniejących ratingów kredytowych konkretnego ocenianego podmiotu. Ważne jest, aby strona internetowa europejskiej platformy ratingowej zawierała wszystkie dostępne ratingi kredytowe danego instrumentu celem umożliwienia inwestorom zapoznania się z całością opinii przed podjęciem własnej decyzji inwestycyjnej. Niemniej jednak, aby nie ograniczać agencjom ratingowym zdolności działania w ramach modelu „inwestor płaci”, takie ratingi kredytowe nie powinny być umieszczane na europejskiej platformie ratingowej. Europejska platforma ratingowa powinna także pomóc mniejszym i nowym agencjom ratingowym zyskać większą widoczność. Europejska platforma ratingowa powinna obejmować centralne repozytorium Urzędu, aby utworzyć jedną platformę dla wszystkich dostępnych ratingów kredytowych na instrument oraz informacji na temat wyników historycznych, publikowanych w centralnym repozytorium. Parlament Europejski poparł ustanowienie takiej publikacji ratingów kredytowych w swojej rezolucji w sprawie agencji ratingowych z dnia 8 czerwca 2011 r.
- (32) Ratingi kredytowe mają istotny wpływ na decyzje inwestycyjne bez względu na to, czy są wystawiane do celów regulacyjnych czy nie, oraz wpływają na wizerunek i atrakcyjność finansową emitentów. Dlatego też agencje ratingowe są zobowiązane zapewnić inwestorów i emitentów, że działają zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009, tak aby ich ratingi kredytowe były niezależne, obiektywne i odpowiedniej jakości. Jednak inwestorzy i emitenci nie zawsze są w stanie wyegzekwować odpowiedzialność agencji ratingowych wobec siebie. Szczególnie trudne może okazać się ustalenie odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowej w przypadku braku stosunku umownego między agencją ratingową a, przykładowo, inwestorem lub emitentem, którzy nie są oceniani na podstawie zamówienia. Emitenci mogą też napotykać trudności w egzekwowaniu odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowych wobec nich nawet w przypadku, gdy istnieje stosunek umowny między nimi

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

a daną agencją ratingową: na przykład, obniżenie ratingu kredytowego, które nastąpiło z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, popełnionym umyślnie lub w wyniku rażącego zaniedbania, może negatywnie wpłynąć na reputację i koszty finansowania emitenta, powodując tym samym szkodę dla tego emitenta, nawet jeśli nie jest ona objęta odpowiedzialnością umowną. Dlatego też ważne jest, aby uwzględnić odpowiednie prawo do dochodzenia roszczeń przez inwestorów, którzy racjonalnie polegali na ratingu kredytowym wystawionym z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, oraz przez emitentów, którzy ponieśli szkody z powodu ratingu kredytowego wystawionego z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Inwestor i emitent powinni mieć możliwość pociągnięcia agencji ratingowej do odpowiedzialności za szkody spowodowane naruszeniem tego rozporządzenia, mającym wpływ na sporządzony rating. O ile inwestorzy i emitenci pozostający w stosunku umownym z agencją ratingową mogą podjąć decyzję o oparciu roszczenia wobec tej agencji ratingowej na naruszeniu umowy, to wszyscy inwestorzy i emitenci, bez względu na istnienie stosunku umownego między stronami, powinni mieć możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

- (33) Powinna istnieć możliwość ponoszenia odpowiedzialności przez agencje ratingowe, jeżeli naruszają umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa zobowiązania nałożone na nie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Jest to właściwa norma dotycząca zawinienia, ponieważż działalność w zakresie ratingów kredytowych obejmuje pewien stopień oceny złożonych czynników ekonomicznych, a zastosowanie różnych metod może prowadzić do różnych wyników oceny, z których żaden nie będzie mógł być uznany za błędny. Ponadto, obarczanie agencji ratingowych potencjalnie nieograniczoną odpowiedzialnością jest odpowiednie, tylko jeżeli naruszają one rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa.
- (34) Inwestor lub emitent dochodzący roszczeń odszkodowawczych w związku z naruszeniem rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 powinien przedstawić dokładne i szczegółowe informacje wskazujące na to, że agencja ratingowa dopuściła się zarzucanego jej naruszenia tego rozporządzenia. Oceny powinien dokonać właściwy sąd, uwzględniając przy tym fakt, iż inwestor lub emitent mogą nie mieć dostępu do informacji będących jedynie w posiadaniu agencji ratingowej.
- (35) Kwestie dotyczących odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowej, które nie są nieobjęte niniejszym rozporządzeniem ani nie są w nim zdefiniowane, w tym kwestia przyczynowości i pojęcie rażącego niedbalstwa, powinny być regulowane przepisami krajowymi wskazanymi przez odpowiednie przepisy prawa prywatnego międzynarodowego. W szczególności państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania krajowych systemów odpowiedzialności cywilnej, które są korzystniejsze dla inwestorów lub emitentów lub które nie opierają się na naruszeniu rozporządzenia (WE) nr 1060/2009. Sąd właściwy do orzekania w sprawie roszczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej wysuniętego przez inwestora lub emitenta powinien zostać wskazany na podstawie odpowiednich przepisów prawa prywatnego międzynarodowego.
- (36) Fakt, że inwestorzy instytucjonalni, w tym zarządzający inwestycjami, zobowiązani są przeprowadzać własne oceny wiarygodności kredytowej aktywów, nie powinien uniemożliwiać sądom orzekania, że naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 przez agencję ratingową spowodowało szkody dla inwestora, za które agencja ta ponosi odpowiedzialność. Niniejsze rozporządzenie zwiększy wprawdzie możliwości inwestorów w zakresie sporządzania własnych ocen ryzyka, ale wciąż będą oni mieli bardziej ograniczony dostęp do informacji niż agencje ratingowe. Ponadto, zwłaszcza mniejsi inwestorzy mogą nie mieć możliwości dokonania krytycznej weryfikacji ratingu kredytowego sporządzonego przez agencję ratingową.
- (37) Państwa członkowskie i Urząd powinny zapewnić, aby wszelkie kary nakładane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009 były podawane do publicznej wiadomości tylko wtedy, gdy takie ujawnienie byłoby proporcjonalne.
- (38) W celu dalszego złagodzenia konfliktów interesów oraz ułatwienia uczciwej konkurencji na rynku ratingów kredytowych, ważne zapewnienie niedyskryminacyjności opłat pobieranych przez agencje ratingowe od klientów. Różnice w opłatach pobieranych za ten sam rodzaj usługi powinny być uzasadnione jedynie różnicami faktycznie poniesionych kosztów świadczenia tej usługi dla różnych klientów. Ponadto, opłaty pobrane za usługi ratingowe świadczone emitentowi nie powinny zależeć od wyników wykonanej pracy lub świadczenia powiązanych (pomocniczych) usług. Ponadto, celem umożliwienia skutecznego nadzoru nad przestrzeganiem tych zasad, agencje ratingowe powinny informować Urząd o wysokości opłat otrzymywanych od każdego ze swoich klientów oraz o swojej ogólnej polityce cenowej.
- (39) Aby przyczynić się do wystawiania aktualnych i wiarygodnych ratingów państw, a także ułatwić ich zrozumienie przez użytkowników, ważne jest, aby regularnie weryfikować te ratingi. Istotne jest również zwiększenie przejrzystości w zakresie przeprowadzonych prac badawczych, pracowników przydzielonych do przygotowania ratingów państw oraz podstawowych założeń ratingów kredytowych poczynionych przez agencje ratingowe w odniesieniu do długu państwa.

- (40) Inwestorzy powinni mieć odpowiednie informacje pozwalające im ocenić zdolność kredytową państw członkowskich. W ramach nadzoru nad polityką gospodarczą i fiskalną państw członkowskich Komisja gromadzi i przetwarza dane na temat sytuacji gospodarczej, finansowej i fiskalnej wszystkich państw członkowskich, które to dane w większości są publikowane i mogą zostać wykorzystane przez inwestorów w celu oceny potencjalnej zdolności kredytowej państw członkowskich. W stosownych przypadkach i w miarę możliwości, a także z poszanowaniem odpowiednich przepisów dotyczących poufności i mających zastosowanie w ramach nadzoru nad polityką gospodarczą i fiskalną państw członkowskich Komisja powinna uzupełnić istniejącą sprawozdawczość na temat wyników gospodarczych państw członkowskich o ewentualne dodatkowe czynniki lub wskaźniki, które mogą być pomocne inwestorom przy ocenie zdolności kredytowej państw członkowskich. Czynniki te powinny być podane do wiadomości publicznej i tym samym uzupełnić istniejące publikacje i inne ujawniane informacje w celu udostępnienia inwestorom dalszych danych pomocnych przy ocenie zdolności kredytowej państw i informacji o ich długu. Mając na uwadze, powyższe, Komisja powinna zbadać możliwość opracowania europejskiej oceny zdolności kredytowej, co pozwoliłoby inwestorom na bezstronną i obiektywną ocenę zdolności kredytowej państw członkowskich przy uwzględnieniu specyficznej sytuacji w zakresie rozwoju gospodarczego i społecznego. W razie konieczności Komisja powinna przedłożyć odpowiednie wnioski ustawodawcze.
- (41) Obecne przepisy przewidują wymóg przekazania ratingu kredytowego ocenianemu podmiotowi na 12 godzin przez jego opublikowaniem. Aby uniknąć sytuacji, gdy taka informacja o ratingu jest przekazywana poza godzinami pracy oraz zapewnić ocenianemu podmiotowi wystarczający okres czasu na zweryfikowanie poprawności danych, na podstawie których sporządzony został rating kredytowy, oceniany podmiot powinien zostać poinformowany z wyprzedzeniem jednego pełnego dnia roboczego przed publikacją ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej. Oceniany podmiot powinien ograniczyć listę osób uprawnionych do otrzymania takich informacji oraz podać ich tożsamość.
- (42) Ze względu na specyfikę ratingów państw oraz w celu ograniczenia ryzyka niestabilności właściwe i proporcjonalne jest wymaganie od agencji ratingowych, aby publikowały te ratingi tylko po zakończeniu dnia roboczego systemów obrotu mających siedzibę w Unii i co najmniej na godzinę przed ich otwarciem. Na tej samej podstawie właściwy i proporcjonalny jest również wymóg publikowania przez agencje ratingowe pod koniec grudnia kalendarza na kolejne 12 miesięcy, zawierającego terminy publikacji ratingów państw i w stosownych przypadkach związanych z nimi terminów publikacji prognoz ratingowych. Terminy takie należy wyznaczać na piątek. Jedynie w przypadku niezamówionych ratingów państw liczba publikacji w kalendarzu powinna być ograniczona do dwóch lub trzech. Jeżeli jest to konieczne ze względu na przestrzeganie zobowiązań prawnych, agencje ratingowe powinny mieć możliwość odejścia od opublikowanego kalendarza, ale muszą podać szczegółowe powody takiego postępowania. Jednakże odstępstwa od kalendarza nie mogą stanowić reguły.
- (43) Na podstawie oceny rynku Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat adekwatności i sposobów wspierania europejskiej publicznej agencji ratingowej, której zadaniem byłaby ocena zdolności kredytowej państw członkowskich, oraz europejskiej fundacji ratingowej dla celów związanych z innymi ratingami. W razie potrzeby Komisja powinna przedstawić odpowiednie wnioski ustawodawcze.
- (44) Uwzględniając specyfikę ratingów państw, a także aby uniknąć efektu domina w Unii, należy zakazać wydawania oświadczeń o przeglądzie danej grupy państw, jeśli nie towarzyszą im opracowania dla poszczególnych państw. Ponadto w celu poprawy wiarygodności i dostępności źródeł informacji wykorzystywanych przez agencje ratingowe w komunikatach publicznych na temat potencjalnych zmian ratingów państw innych niż ratingi kredytowe, prognozy ratingowe i towarzyszące komunikaty prasowe, takie komunikaty zawsze powinny opierać się na informacjach znajdujących się w posiadaniu ocenianego podmiotu, które ujawniono za zgodą ocenianego podmiotu, chyba że informacje te można uzyskać z ogólnie dostępnych źródeł. Jeżeli z ram prawnych, którym podlega oceniany podmiot, wynika, że nie może on ujawniać tego rodzaju informacji, jak w przypadku informacji poufnych w rozumieniu art. 1 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/6/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽¹⁾, oceniany podmiot nie może udzielić zgody.
- (45) Ze względu na przejrzystość agencje ratingowe publikujące swoje ratingi państw powinny wyjaśnić w komunikatach prasowych lub sprawozdaniach najważniejsze czynniki stanowiące podstawę tych ratingów kredytowych. Jednak przejrzystość w odniesieniu do ratingów państw nie powinna mieć charakteru rozstrzygającego, jeżeli chodzi o kierunek polityki krajowej (gospodarczej, na rynku pracy lub w innej dziedzinie). Wobec tego chociaż

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

polityka ta może być czynnikiem służącym agencji ratingowej do oceny zdolności kredytowej państwa lub jego instrumentów finansowych oraz można przy jej pomocy wyjaśnić najważniejsze powody wystawienia określonej oceny ratingowej państwa, bezpośrednio lub wyraźne wymogi lub zalecenia agencji ratingowych w stosunku do państw w odniesieniu do takiej polityki nie powinny być dozwolone. Agencje ratingowe nie powinny wydawać bezpośrednich ani wyraźnych zaleceń politycznych dotyczących polityki państw.

- (46) Standardy techniczne obowiązujące dla sektora usług finansowych powinny zagwarantować odpowiedni poziom ochrony deponentów, inwestorów i konsumentów w całej Unii. Powierzenie Urzędowi, organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej, opracowania projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, wydaje się być skuteczne i właściwe. Projekty takie zostaną następnie przedłożone Komisji.
- (47) Komisja powinna przyjąć projekt regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez Urząd w zakresie treści, częstotliwości i sposobu prezentacji przekazywanych przez emitentów informacji o instrumentach finansowych będących produktem sekurytyzacji, prezentacji informacji, w tym ich struktury, formatu, metody i okresu raportowania, które agencje ratingowe powinny przekazywać Urzędowi w zakresie europejskiej platformy ratingowej, a także treści oraz formatu okresowych raportów o opłatach pobieranych przez agencje ratingowe, celem prowadzenia bieżącego nadzoru przez Urząd. Komisja powinna przyjąć te standardy w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFEU oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
- (48) Rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 zezwala, aby ratingi kredytowe wystawione w państwach trzecim można było wykorzystywać do celów regulacyjnych w sytuacji, gdy wystawiane są one przez agencje ratingowe certyfikowane zgodnie z tym rozporządzeniem lub zatwierdzone przez agencje ratingowe mające siedzibę w Unii, zgodnie z tym rozporządzeniem. Certyfikacja wymaga przyjęcia przez Komisję decyzji o równoważności systemu regulacyjnego dotyczącego agencji ratingowych w państwie trzecim, natomiast zatwierdzenie wymaga, aby działanie agencji ratingowej państwa trzeciego spełniało wymogi będące co najmniej tak samo rygorystyczne jak odpowiednie przepisy obowiązujące w Unii. Niektóre z przepisów wprowadzonych na mocy niniejszego rozporządzenia nie powinny mieć zastosowania do oceny równoważności oraz zatwierdzenia: dotyczy to postanowień ustanawiających zobowiązania dla emitentów, lecz nie dla agencji ratingowych. Oprócz tego przepisy, które dotyczą struktury rynku ratingowego w Unii, a nie ustanawiania zasad postępowania agencji ratingowych, nie powinny być rozważane w tym kontekście.

Aby dać państwom trzecim wystarczająco dużo czasu na przegląd ram regulacyjnych dotyczących pozostałych nowych przepisów materialnych, powinny one obowiązywać do celów przeprowadzenia ocen równoważności i zatwierdzenia dopiero od dnia 1 czerwca 2018 r. Należy w tym względzie przypomnieć, że przepisy systemu regulacyjnego państwa trzeciego nie muszą być identyczne z przepisami niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009, aby system regulacyjny państwa trzeciego mógł zostać uznany za równoważny lub równie rygorystyczny jak system regulacyjny Unii, wystarczy, gdy w praktyce system tego państwa trzeciego osiągnie takie same cele oraz skutki.

- (49) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wzmocnienie niezależności agencji ratingowych, wsparcie wiarygodnych procedur i metod, złagodzenie ryzyka związanego z ratingami państw, zmniejszenie ryzyka nadmiernego polegania na ratingach kredytowych przez uczestników rynku, oraz zapewnienie inwestorom prawa do dochodzenia roszczeń, nie mogą być w wystarczający sposób osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii ze względu na ogólnoeuropejską strukturę i wpływ nadzorowanej działalności w zakresie ratingu kredytowego, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (50) Do końca 2013 r. Komisja powinna przedłożyć sprawozdanie w sprawie możliwości utworzenia sieci mniejszych agencji ratingowych w celu ożywienia konkurencji na rynku. W sprawozdaniu tym należy ocenić wsparcie finansowe i pozafinansowe Unii oraz bodźce zachęcające do stworzenia takiej sieci, przy uwzględnieniu potencjalnego konfliktów interesów wynikającego z takiego finansowania publicznego.
- (51) Europejski Inspektor Ochrony Danych był konsultowany zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹⁾ i wydał opinię⁽²⁾.
- (52) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009,

(1) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(2) Dz.U. C 139 z 15.5.2012, s. 6.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROPORZĄDZENIE:

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

Artykuł 1

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wprowadza wspólne podejście regulacyjne w celu zwiększenia uczciwości, przejrzystości, odpowiedzialności, dobrego zarządzania i niezależności działalności w zakresie ratingu kredytowego, przyczyniając się do poprawy jakości ratingów kredytowych wystawianych w Unii, i do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów. Określa ono warunki wystawiania ratingów kredytowych oraz zasady organizacji i postępowania agencji ratingowych, w tym ich akcjonariuszy i wspólników, w celu wspierania niezależności agencji ratingowych, unikania konfliktów interesów oraz zwiększenia ochrony konsumentów i inwestorów.

Niniejsze rozporządzenie określa także obowiązki emitentów, jednostek inicjujących oraz jednostek sponsorujących mających siedzibę w Unii, w zakresie instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji.”;

2) w art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 lit. m), art. 4 ust. 2, art. 4 ust. 3 część wprowadzająca, art. 4 ust. 4 akapit pierwszy i drugi, art. 5 ust. 1 część wprowadzająca, art. 14 ust. 1 i załączniku II pkt 1 słowa „we Wspólnocie” zastępuje się słowami „w Unii”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) »cele regulacyjne« oznaczają wykorzystanie ratingów kredytowych do konkretnego celu polegającego na zapewnieniu zgodności z prawem unijnym lub prawem unijnym wdrożonym w prawie krajowym państw członkowskich;”;

„pa) »instytucja kredytowa« oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE;

pb) »przedsiębiorstwo inwestycyjne« oznacza przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE;

pc) »zakład ubezpieczeń« oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (*);

pd) »zakład reasekuracji« oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 4 dyrektywy 2009/138/WE

pe) »instytucja pracowniczych programów emerytalnych« oznacza instytucję pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu w art. 6 lit. a) dyrektywy 2003/41/WE;

pf) »spółka zarządzająca« oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (**);

pg) »spółka inwestycyjna« oznacza spółkę inwestycyjną, która uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE.

ph) »zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym« oznacza ZAFI zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (***)

- pi) »kontrahent centralny« oznacza kontrahenta centralnego w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji(****), posiadający zezwolenie zgodnie z art. 14 tego rozporządzenia;
- pj) »prospekt« oznacza prospekt opublikowany zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE i rozporządzeniem (WE) nr 809/2004.

(*) Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

(**) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

(***) Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1.

(****) Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.;

(iii) lit. q) i r) otrzymują brzmienie:

- „q) »przepisy sektorowe« oznaczają akty prawne Unii, o których mowa w lit. pa)–pj);
- r) »właściwe organy sektorowe« oznaczają właściwe organy krajowe wyznaczone na mocy odpowiednich przepisów sektorowych do pełnienia nadzoru nad instytucjami kredytowymi, firmami inwestycyjnymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji, instytucjami pracowniczych programów emerytalnych, spółkami inwestycyjnymi, spółkami zarządzającymi, zarządzającymi alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, kontrahentami centralnymi i prospektami emisyjnymi;”;

(iv) dodaje się litery w brzmieniu:

- „s) »emitent« oznacza emitenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. h) dyrektywy 2003/71/WE;
- t) »jednostka inicjująca« oznacza jednostkę inicjującą w rozumieniu art. 4 pkt 41 dyrektywy 2006/48/WE;
- u) »jednostka sponsorująca« oznacza jednostkę sponsorującą w rozumieniu art. 4 pkt 42 dyrektywy 2006/48/WE;
- v) »rating państwa« oznacza:

(i) rating kredytowy, w przypadku którego podmiotem ocenianym jest państwo lub też władze regionalne bądź samorząd terytorialny państwa;

(ii) rating kredytowy, w przypadku którego emitentem długu lub zobowiązania finan-

sowego, dłużnego papieru wartościowego lub innego instrumentu finansowego jest państwo lub też władze regionalne lub samorząd terytorialny państwa, lub spółka celowa powołana przez państwo, władze regionalne lub samorządu terytorialnego;

(iii) rating kredytowy, w przypadku którego emitentem jest międzynarodowa instytucja finansowa ustanowiona przez co najmniej dwa państwa, której celem jest uruchamianie środków i zapewnienie pomocy finansowej na rzecz członków tej międzynarodowej instytucji finansowej, którzy doświadczają poważnych problemów finansowych albo są nimi zagrożeni;

w) »perspektywa ratingowa« oznacza opinię o prawdopodobnej zmianie ratingu kredytowego w perspektywie krótkoterminowej, długo-terminowej lub obydwu;

x) »niezamówiony rating kredytowy« oraz »niezamówiony rating państwa« oznacza odpowiednio rating kredytowy lub rating państwa wystawiony przez agencję ratingową nie na zlecenie;

y) »scoring kredytowy« oznacza miarę wiarygodności kredytowej obliczoną w wyniku podsumowania i wyrażenia danych w oparciu wyłącznie o wcześniej ustalony system lub model statystyczny, bez żadnego dodatkowego istotnego wkładu analitycznego dotyczącego ratingu ze strony analityka ratingowego;

z) »rynek regulowany« oznacza rynek regulowany ustanowiony w Unii, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE;

aa) »resekurytyzacja« oznacza resekurytyzację w rozumieniu art. 4 pkt 40a) dyrektywy 2006/48/WE.”

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów niniejszego rozporządzenia termin »akcjonariusz« obejmuje rzeczywistego beneficjenta, w rozumieniu art. 3 pkt 6 dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (*).

(*) Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.”;

4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji, instytucje pracowniczych programów emerytalnych, spółki zarządzające, spółki inwestycyjne, zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz kontrahenci centralni mogą wykorzystywać ratingi kredytowe dla celów regulacyjnych tylko, jeśli są one wydane przez agencje ratingowe z siedzibą w Unii i zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli prospekt zawiera odesłanie do ratingu kredytowego lub ratingów kredytowych, emitent, oferent lub osoba ubiegająca się o zezwolenie na prowadzenie działalności handlowej na regulowanym rynku zapewnia, aby prospekt zawierał również jasną i widoczną informację o tym, czy tego rodzaju ratingi kredytowe wystawione zostały przez agencję ratingową z siedzibą w Unii, zarejestrowaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

b) w ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) agencja ratingowa sprawdziła i może w każdej chwili udowodnić Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Urząd), ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*), że prowadzenie działalności w zakresie ratingu kredytowego przez agencję ratingową w państwie trzecim, skutkujące wystawieniem ratingu kredytowego, który ma zostać zatwierdzony, spełnia wymogi co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi określone w art. 6–12 oraz załączniku I, z wyjątkiem art. 6a, 6b, 8a, 8b, 8c oraz 11a, załącznika I sekcja B pkt 3 lit. ba) i pkt 3a i 3b.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

5) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany

a) w ust. 6 akapit drugi lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) agencje ratingowe w tym państwie trzecim podlegają prawnie wiążącym przepisom równoważnym z przepisami art. 6–12 i załącznika I, z wyjątkiem art. 6a, 6b, 8a, 8b, 8c oraz 11a, załącznika I sekcja B pkt 3 lit. ba) i pkt 3a i 3b; oraz”;

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Artykuły 20, 23b i 24 stosuje się do agencji ratingowych certyfikowanych zgodnie z art. 5 ust. 3 i do wystawionych przez nie ratingów kredytowych.”;

6) w tytule I dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Nadmierne poleganie instytucji finansowych na ratingach kredytowych

1. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy, sporządzają swoje własne oceny ryzyka kredytowego i nie mogą polegać wyłącznie lub mechanicznie na ratingach kredytowych przy przeprowadzaniu oceny wiarygodności kredytowej podmiotu lub instrumentu finansowego.

2. Właściwe organy sektorowe odpowiedzialne za nadzór nad podmiotami, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy, uwzględniając charakter, rozmiary i stopień złożoności ich działalności, monitorują poprawność ich procedur przeprowadzania oceny ryzyka kredytowego, oceniają korzystanie z umownych odniesień do ratingów kredytowych i w stosownych przypadkach zachęcają do łagodzenia skutków takich odniesień w celu ograniczenia wyłącznej i mechanicznej zależności od ratingów kredytowych, zgodnie z konkretnymi przepisami sektorowymi.

Artykuł 5b

Poleganie przez Europejskie Urzędy Nadzoru oraz Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego na ratingach kredytowych

1. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (*), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUIPPE) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (**) oraz Urząd nie mogą zawierać w swoich wytycznych, zaleceniach oraz projektach standardów technicznych odniesień do ratingów kredytowych, jeżeli odniesienia takie mogą potencjalnie prowadzić do mechanicznego polegania na ratingach kredytowych przez właściwe organy, właściwe organy sektorowe, podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lub innych uczestników rynku finansowego. W związku z tym do dnia 31 grudnia 2013 r. EUNB, EUNUIPPE i Urząd są zobowiązane sprawdzić i, w razie potrzeby, usunąć wszelkie takie odniesienia do ratingów kredytowych znajdujące się w istniejących wytycznych oraz zaleceniach.

2. Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (***) nie może zawierać w swoich ostrzeżeniach i zaleceniach odniesień do ratingów kredytowych, jeżeli odniesienia takie mogą potencjalnie prowadzić do wyłącznego lub mechanicznego polegania na ratingach kredytowych.

Artykuł 5c

Nadmierne poleganie na ratingach kredytowych w prawie Unii

Bez uszczerbku dla przysługującego jej prawa inicjatywy Komisja kontynuuje przegląd sprawdzając, czy odniesienia do ratingów kredytowych w prawie Unii, skutkują lub mogą skutkować wyłącznym lub mechanicznym poleganiem na ratingach kredytowych w przypadku właściwych organów, właściwych organów sektorowych, podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lub uczestników rynku finansowego, w celu wyeliminowania wszystkich odniesień do ratingów kredytowych w przepisach prawa Unii do celów regulacyjnych do dnia 1 stycznia 2020 r., pod warunkiem określenia i wdrożenia odpowiednich alternatywnych metod oceny ryzyka kredytowego.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

(**) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

(***) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.”;

7) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Agencja ratingowa podejmuje wszelkie niezbędne środki, aby zagwarantować, że na wystawienie ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej nie mają wpływu żadne istniejące lub potencjalne konflikty interesów lub relacje biznesowe, w których uczestniczy agencja ratingowa wystawiająca dany rating kredytowy lub perspektywę kredytową, jej akcjonariusze, kierownictwo, analitycy ratingowi, pracownicy lub wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta lub których usługi kontroluje agencja ratingowa, lub wszelkie inne osoby bezpośrednio lub pośrednio z nią związane poprzez stosunek kontroli.”;

b) w ust. 3 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Urząd może, na wniosek agencji ratingowej, zwolnić ją z obowiązku spełniania wymogów zawartych

w załączniku I sekcja A pkt 2, 5, 6 i 9 oraz w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych, oraz że:”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Agencje ratingowe ustanawiają, utrzymują, wprowadzają i dokumentują skuteczną strukturę kontroli wewnętrznej w odniesieniu do wdrażania strategii i procedur mających na celu zapobieganie ewentualnym konfliktom interesów oraz ich łagodzenie i zapewnienie niezależności ratingów kredytowych, analityków ratingowych i zespołów ratingowych wobec akcjonariuszy, organów administracyjnych i zarządzających oraz działań z zakresu sprzedaży i marketingu. Agencje ratingowe ustalają standardowe procedury operacyjne w odniesieniu do ładu korporacyjnego, organizacji oraz zarządzania konfliktami interesów. Regularnie monitorują standardowe procedury operacyjne i poddają je przeglądowi, aby ocenić ich skuteczność oraz konieczność przeprowadzenia ich aktualizacji.”;

8) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Konflikty interesów dotyczące inwestycji w agencje ratingowe

1. Akcjonariusz lub wspólnik agencji ratingowej posiadający co najmniej 5 % kapitału albo praw głosu w tej agencji ratingowej lub w spółce, która jest w stanie sprawować kontrolę nad tą agencją ratingową lub wywierać na nią decydujący wpływ, nie może:

- a) posiadać 5 % lub więcej kapitału w jakiegokolwiek innej agencji ratingowej;
- b) mieć prawa lub możliwości wykonywania 5 % lub więcej praw głosu w jakiegokolwiek innej agencji ratingowej;
- c) mieć prawa lub możliwości powoływania lub odwoływania członków zarządu lub rady nadzorczej jakiegokolwiek innej agencji ratingowej;
- d) być członkiem zarządu lub rady nadzorczej jakiegokolwiek innej agencji ratingowej;
- e) sprawować lub mieć prawa sprawowania kontroli nad inną agencją ratingową ani wywierać lub mieć prawa wywierania dominującego wpływu na jakąkolwiek inną agencją ratingową.

Zakaz, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), nie dotyczy jednostek uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania, w tym zarządzanych funduszach takich jak fundusze emerytalne lub ubezpieczenia na życie, pod warunkiem że jednostki uczestnictwa w takich z programach nie umożliwiają akcjonariuszowi lub wspólnikowi agencji ratingowej wywierania znacznego wpływu na działalność tych programów.

2. Niniejszy artykuł nie stosuje się do inwestycji w inne agencje ratingowe należące do tej samej grupy agencji ratingowych.

Artykuł 6b

Maksymalny okres trwania stosunku umownego z agencją ratingową

1. Agencja ratingowa, która zawarła umowę o wystawianie ratingów kredytowych dotyczących resekurytyzacji, nie wystawia ratingów dotyczących nowych resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej, przez okres dłuższy niż cztery lata.

2. Zawierając umowę dotyczącą oceny resekurytyzacji, agencja ratingowa zwraca się do emitenta o:

- a) określenie liczby agencji ratingowych, które pozostają w stosunku umownym w celu wystawiania ratingów kredytowych dotyczących resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej;
- b) obliczenie odsetka całkowitej liczby nierozliczonych resekurytyzacji podlegających ocenie z aktywami bazowymi pochodzącymi od tej samej jednostki inicjującej, dla których każda agencja ratingowa wystawia oceny.

Jeżeli co najmniej cztery agencje ratingowe oceniają – każda z nich oddzielnie – ponad 10 % całkowitej liczby nierozliczonych resekurytyzacji podlegających ocenie, ograniczenia określone w ust. 1 nie mają zastosowania.

Odstępstwo ustanowione w akapicie drugim ma zastosowanie co najmniej do momentu zawarcia przez agencję ratingową nowej umowy o wystawianie ratingów resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej. Jeżeli kryteria ustanowione w akapicie drugim, nie są spełnione w momencie zawarcia takiej umowy, okres, o którym mowa w ust. 1, oblicza się od daty zawarcia nowej umowy.

3. Z chwilą wygaśnięcia umowy na mocy ust. 1 agencja ratingowa nie zawiera nowej umowy o wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej, przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania wygasłej umowy, ale nie dłuższy niż cztery lata.

Akapit pierwszy stosuje się również do:

- a) agencji ratingowej należącej do tej samej grupy agencji ratingowych co agencja, o której mowa w ust. 1;
- b) agencji ratingowej będącej akcjonariuszem lub wspólnikiem agencji ratingowej, o której mowa w ust. 1;
- c) agencji ratingowej, której agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, jest akcjonariuszem lub wspólnikiem.

4. Niezależnie od ust. 1, jeżeli rating kredytowy resekurytyzacji został wystawiony przed końcem maksymalnego okresu obowiązywania stosunku umownego, o którym mowa w ust. 1, agencja ratingowa może nadal – na zamówienie – monitorować i aktualizować te ratingi kredytowe przez czas trwania danej resekurytyzacji.

5. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do agencji ratingowych zatrudniających w całej grupie mniej niż 50 pracowników uczestniczących w działalności w zakresie ratingu kredytowego, lub których roczny obrót generowany w wyniku działalności w zakresie ratingu kredytowego nie przekracza 10 mln EUR na poziomie grupy.

6. Jeżeli agencja ratingowa zawiera umowę o wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji przed dniem 20 czerwca 2013 r., okres, o którym mowa w ust. 1, oblicza się od tej daty.”;

9) art. 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wynagrodzenie i ocena pracy pracowników uczestniczących w działalności w zakresie ratingu kredytowego lub perspektyw ratingowych, a także osób zatwierdzających ratingi kredytowe lub perspektywy ratingowe nie zależy od wysokości przychodów uzyskiwanych przez agencję ratingową od ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich.”;

10) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Agencja ratingowa przyjmuje, wdraża i egzekwuje odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby wystawiane przez nią ratingi kredytowe i perspektywy ratingowe były oparte na wnikliwej analizie wszystkich dostępnych jej informacji istotnych dla analizy zgodnie z obowiązującymi metodami ratingowymi. Podejmuje ona wszelkie niezbędne środki, aby informacje wykorzystywane przez nią przy wystawianiu ratingów kredytowych i perspektyw ratingowych miały wystarczająco dobrą jakość i pochodziły z wiarygodnego źródła. Agencja ratingowa wystawia ratingi kredytowe i perspektywy ratingowe z zastrzeżeniem, że rating kredytowy jest opinią agencji ratingowej i że należy na niej polegać w ograniczonym stopniu.

2a. Zmiany ratingów kredytowych są wystawiane zgodnie z metodami ratingowymi opublikowanymi przez agencję ratingową.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Ratingi państw podlegają przeglądowi co najmniej raz na sześć miesięcy.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Agencja ratingowa, która zamierza merytorycznie zmienić lub wprowadzić nowe metody ratingowe, modele lub podstawowe założenia ratingowe, które mogłyby mieć wpływ na rating kredytowy, publikuje proponowane zmiany merytoryczne lub proponowane nowe metody ratingowe na swojej stronie internetowej i zaprasza zainteresowane strony do przedstawiania uwag przez okres jednego miesiąca i zamieszcza szczegółowe wyjaśnienie przyczyn i skutków wprowadzenia istotnych zmian lub proponowanych nowych metod ratingowych.”;

d) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(i) część wstępna otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli metody, modele lub podstawowe założenia ratingowe wykorzystywane w działalności w zakresie ratingu kredytowego ulegają zmianie zgodnie z art. 14 ust. 3, agencja ratingowa.”;

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

„aa) niezwłocznie informuje Urząd i publikuje na swojej stronie internetowej wyniki konsultacji i nowe metody ratingowe wraz z ich szczegółowym objaśnieniem, a także datę rozpoczęcia ich stosowania;

ab) niezwłocznie publikuje na swojej stronie internetowej odpowiedzi na konsultacje, o których mowa w ust. 5a, z wyjątkiem przypadków, w których respondent biorący udział w konsultacjach domaga się poufności.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy agencja ratingowa dowie się o błędach w swoich metodach ratingowych lub w ich stosowaniu, niezwłocznie:

a) powiadamia o tych błędach Urząd i wszystkie zainteresowane oceniane podmioty, a także wyjaśnia konsekwencje dla swoich ratingów, w tym również potrzebę dokonania przeglądu wystawionych ratingów;

b) jeżeli błędy mają wpływ na jej ratingi kredytowe, publikuje te błędy na swojej stronie internetowej;

c) koryguje te błędy w metodach ratingowych; oraz

d) stosuje środki, o których mowa w ust. 6 lit. a), b) i c).”;

11) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Ratingi państw

1. Ratingi państw wystawia się w taki sposób, by zagwarantować analizę specyfiki danego państwa członkowskiego. Zakazuje się wydawania oświadczeń o przeglądzie danej grupy państw, jeżeli nie towarzyszą im opracowania dla poszczególnych państw. Sprawozdania takie są publicznie dostępne.

2. Komunikaty publiczne inne niż ratingi kredytowe, perspektywy ratingowe lub towarzyszące komunikaty prasowe lub sprawozdania, o których mowa w załączniku I sekcja D część I pkt 5, odnoszące się do ewentualnych zmian ratingów państw, nie opierają się na informacjach znajdujących się w posiadaniu ocenianego podmiotu, które ujawniono bez zgody ocenianego podmiotu, chyba że informacje te można uzyskać z ogólnie dostępnych źródeł lub nie ma uzasadnionych powodów, dla których oceniany podmiot miałby nie udzielić zgody na ujawnienie tych informacji.

3. Uwzględniając przepisy art. 8 ust. 5 akapit drugi, agencja ratingowa publikuje na swojej stronie internetowej oraz przekazuje Urzędowi co roku pod koniec grudnia, zgodnie z załącznikiem I sekcja D część III pkt 3, kalendarz na kolejne 12 miesięcy, z zaznaczonymi nie więcej niż trzema terminami publikacji niezamówionych ratingów państw i związanych z nimi perspektyw ratingowych, a także z terminami publikacji zamówionych ratingów państw i związanych z nimi perspektyw ratingowych. Terminy takie wyznacza się na piątek.

4. Odejście od terminów publikacji ratingów państw lub związanych z nimi perspektyw ratingowych, wyznaczonych w kalendarzu, jest możliwe tylko w takim zakresie, w jakim jest ono konieczne do wypełnienia przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z art. 8 ust. 2, art. 10 ust. 1 i art. 11 ust. 1 oraz musi się wiązać z podaniem szczegółowego wyjaśnienia powodów odejścia od opublikowanego kalendarza.

Artykuł 8b

Informacje na temat strukturyzowanych instrumentów finansowych

1. Emitent, jednostka inicjująca i jednostka sponsorująca strukturyzowanego instrumentu finansowego mający siedzibę w Unii wspólnie podają do publicznej wiadomości, na stronie internetowej Urzędu, zgodnie z ust. 4, informacje na temat jakości kredytowej i wyników aktywów bazowych instrumentów będących produktem sekurytyzacji struktury transakcji sekurytyzacyjnych, przepływów pieniężnych oraz zabezpieczeń ekspozycji sekurytyzacyjnych, jak również wszelkie informacje niezbędne do przeprowadzenia kompleksowych i świadomych testów skrajnych warunków dotyczących przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń ekspozycji bazowych.

2. Obowiązek publikowania informacji, o którym mowa w ust. 1 nie obejmuje udzielania informacji, które naruszałyby przepisy krajowe lub prawo Unii dotyczące ochrony poufności źródeł informacji lub przetwarzania danych osobowych.

3. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) informacji publikowanych przez osoby, o których mowa w ust. 1, w celu spełnienia obowiązku wynikającego z ust. 1, zgodnie z ust. 2;

b) częstotliwości aktualizacji informacji, o których mowa w lit. a);

c) sposobu przedstawiania informacji, o których mowa w lit. a), za pomocą standardowych szablonów ujawnienia.

Urząd przedkłada Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 21 czerwca 2014 r.

Komisji powierza się uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Urząd uruchamia stronę internetową do celów publikowania informacji na temat instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji, zgodnie z ust. 1.

Artykuł 8c

Podwójny rating instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji

1. W przypadku gdy emitent lub powiązana strona trzecia zamierzają zamówić rating kredytowy instrumentu finansowego będącego produktem sekurytyzacji, zlecają ten rating co najmniej dwóm agencjom ratingowym, przy czym każda agencja ratingowa dostarcza własny, niezależny rating kredytowy.

2. Emitent lub powiązana strona trzecia, o których mowa w ust. 1, zapewniają, by zaangażowane agencje ratingowe spełniały następujące warunki:

- a) nie należały do tej samej grupy agencji ratingowych;
- b) nie były akcjonariuszami lub współnikami w którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowych;
- c) nie miały prawa lub możliwości wykonywania praw głosu w którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowych;
- d) nie miały prawa ani możliwości powoływania lub odwoływania członków zarządu lub rady nadzorczej w którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowych;
- e) żaden z członków ich zarządu lub rady nadzorczej nie mógł być członkiem zarządu lub rady nadzorczej którejkolwiek z pozostałych agencji ratingowych;
- f) nie mogły wywierać ani mieć możliwości wywierania dominującego wpływu na którąkolwiek z pozostałych agencji ratingowych, ani jej kontrolować.

Artykuł 8d

Korzystanie z usług wielu agencji ratingowych

1. Jeżeli emitent lub powiązana z nim strona trzecia zamierza zaangażować co najmniej dwie agencje ratingowe do oceny tej samej emisji lub podmiotu, emitent lub powiązana z nim strona trzecia rozważa zaangażowanie co najmniej jednej agencji kredytowej, której całkowity udział w rynku wynosi nie więcej niż 10 %, która w ocenie emitenta lub powiązanej z nim strony trzeciej jest zdolna do oceny danej emisji lub jednostki, pod warunkiem że zgodnie z wykazem Urzędu, o którym mowa w ust. 2, istnieje agencja ratingowa mogąca ocenić daną emisję lub

jednostkę. Jeżeli emitent lub powiązana z nim strona trzecia nie zaangażuje co najmniej jednej agencji ratingowej, która nie ma więcej niż 10 % całkowitego udziału w rynku, fakt ten należy zarejestrować.

2. W celu ułatwienia oceny dokonywanej przez emitenta lub powiązaną z nim stronę trzecią zgodnie z ust. 1 Urząd każdego roku publikuje na swojej stronie internetowej listę zarejestrowanych agencji ratingowych z informacją na temat ich całkowitego udziału w rynku i typów wystawianych ratingów kredytowych, która to lista może być punktem wyjścia do oceny dokonywanej przez emitenta.

3. Do celów niniejszego artykułu całkowity udział w rynku mierzy się poprzez odniesienie do wysokości rocznych obrotów generowanych w ramach działalności w zakresie ratingów kredytowych i usług pomocniczych na poziomie grupy.”;

12) w art. 10 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Agencja ratingowa nieselektywnie i terminowo ujawnia wszystkie ratingi kredytowe lub perspektywy ratingowe, jak również decyzje o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego. W przypadku decyzji o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego ujawniane informacje obejmują pełne uzasadnienie takiej decyzji.

Akapit pierwszy stosuje się również do ratingów kredytowych rozpowszechnianych w drodze subskrypcji.

2. Agencje ratingowe zapewniają prezentowanie i przetwarzanie ratingów kredytowych i perspektyw ratingowych zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I sekcja D oraz nie prezentują czynników innych niż te, które wiążą się z ratingami kredytowymi.

2a. Do czasu upublicznienia ratingów kredytowych, perspektyw ratingowych i informacji ich dotyczących traktuje się je jak informacje wewnętrzne zgodnie z definicją i przepisami dyrektywy 2003/6/WE.

Art. 6 ust. 3 tej dyrektywy stosuje się odpowiednio do agencji ratingowych w odniesieniu do obowiązku zachowania przez nie poufności i posiadania wykazu osób mających dostęp do ich ratingów kredytowych, perspektyw ratingowych lub związanych z nimi informacji, przed ich ujawnieniem.

Wykaz osób, które informuje się o ratingach kredytowych i perspektywach ratingowych oraz którym przekazuje się informacje z nimi związane przed ich ujawnieniem, powinien ograniczać się do osób określonych w tym celu przez każdy oceniany podmiot.”;

13) art. 10 ust. 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli agencja ratingowa wystawia niezamówiony rating kredytowy, wyraźnie zaznacza w ratingu kredytowym, przy użyciu łatwo rozpoznawalnych kolorów, którymi oznacza poszczególne kategorie ratingowe, czy oceniany podmiot lub powiązana strona trzecia uczestniczyli w procesie wystawiania ratingu kredytowego oraz czy agencja ratingowa miała dostęp do ksiąg rachunkowych, dokumentacji dotyczącej zarządzania i innych istotnych dokumentów wewnętrznych ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.”;

14) art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zarejestrowana lub certyfikowana agencja ratingowa udostępnia w centralnym repozytorium utworzonym przez Urząd informacje na temat jej historycznych wyników, w tym częstotliwości zmian ratingów, oraz informacje o ratingach kredytowych wydanych w przeszłości i o wprowadzonych w nich zmianach. Taka agencja ratingowa dostarcza do repozytorium informacje w standardowym formacie określonym przez Urząd. Urząd udostępnia publicznie te informacje i corocznie publikuje podsumowanie informacji na temat głównych odnotowanych zmian sytuacji.”;

15) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Europejska platforma ratingowa

1. Wystawiając rating kredytowy lub perspektywę ratingową zarejestrowana lub certyfikowana agencja ratingowa dostarcza Urzędowi informacje ratingowe, w tym rating kredytowy oraz perspektywę ratingową ocenianego instrumentu, informacje na temat typu ratingu kredytowego, rodzaju działań ratingowych, a także dacie i godzinie publikacji.

2. Urząd publikuje poszczególne ratingi kredytowe przedstawione mu zgodnie z ust. 1 na stronie internetowej (»Europejska platforma ratingowa«).

Centralne repozytorium, o którym mowa w art. 11 ust. 2, włącza się do europejskiej platformy ratingowej.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do ratingów kredytowych ani perspektyw ratingowych sporządzanych za opłatą wyłącznie na potrzeby inwestorów i ujawnianych tylko im.”;

16) w art. 14 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla akapitu drugiego agencja ratingowa powiadamia Urząd o planowanych istotnych zmianach w metodach ratingowych, modelach lub podstawowych założeniach ratingowych lub proponowanych nowych metodach ratingowych, modelach lub podstawowych założeniach ratingowych w chwili, gdy dana agencja ratingowa publikuje proponowane zmiany lub proponowane nowe metody ratingowe na swojej stronie internetowej zgodnie z art. 8 ust. 5a. Po upływie okresu konsultacji agencja ratingowa powiadamia Urząd o wszelkich zmianach wynikających z takich konsultacji.”;

17) art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Urząd powiadamia Komisję, EUNB, EUNUiPPE, właściwe organy oraz właściwe organy sektorowe o wszelkich decyzjach przyjętych zgodnie z art. 16, 17 lub 20.”;

18) art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Urząd pobiera od agencji ratingowych opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem Komisji, o którym mowa w ust. 2. Opłaty te w pełni pokrywają wydatki Urzędu niezbędne do rejestracji i certyfikacji agencji ratingowych, a także nadzoru nad nimi oraz zwrotu wszelkich kosztów, jakie mogą ponieść właściwe organy, wykonując prace na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku ewentualnego przekazania zadań zgodnie z art. 30.”;

19) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„4. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia.”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) treści i formatu okresowych sprawozdań zawierających dane na temat ratingów, których Urząd może zażądać od zarejestrowanych i certyfikowanych agencji ratingowych na potrzeby bieżącego nadzoru.”;

(iii) po lit. e) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Urząd przedkłada Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 21 czerwca 2014 r.

Komisji powierza się uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4a. Urząd opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) treści i prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości, jakie mają być ujawniane Urzędowi przez agencje ratingowe zgodnie z art. 11a ust. 1; oraz

b) treści i formy okresowych raportów o opłatach pobieranych przez agencje ratingowe, na potrzeby bieżącego nadzoru przez Urząd.

Urząd przedkłada Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 21 czerwca 2014 r.

Komisji powierza się uprawnienie do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4b. Urząd składa sprawozdanie z możliwości ustanowienia co najmniej jednego zestawienia porównawczego ratingów kredytowych przedstawionych zgodnie z art. 11a ust. 1 i przedstawia to sprawozdanie Komisji do dnia 21 czerwca 2015 r. W sprawozdaniu tym w szczególności ocenia się:

a) możliwość, koszty i korzyści ustanowienia jednego lub więcej zestawień;

b) sposób utworzenia jednego lub więcej zestawień bez wypaczania ratingów kredytowych w świetle różnych metod ratingowych;

c) wszelkie skutki, jakie zestawienia mogłyby mieć dla regulacyjnych standardów technicznych opracowanych dotychczas w związku z art. 21 ust. 4a lit. a) i c).

Urząd przeprowadza konsultacje z EUNB i EUNU i PPE dotyczące akapitu pierwszego lit. a) i b).”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Urząd corocznie publikuje sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę wykonania załącznika I przez agencje ratingowe zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia oraz ocenę stosowania mechanizmu zatwierdzania, o którym mowa w art. 4 ust. 3.”;

20) w art. 22a tytuł otrzymuje brzmienie:

„Badanie zgodności z wymogami metodologicznymi”;

21) art. 25a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25a

Właściwe organy sektorowe odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 5a, 8b, 8c i 8d.

Właściwe organy sektorowe są odpowiedzialne za nadzór nad przestrzeganiem oraz egzekwowanie przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 5a, 8b, 8c i 8d zgodnie z odnośnym prawodawstwem sektorowym.”;

22) dodaje się tytuł w brzmieniu:

„TYTUŁ IIIA

ODPOWIEDZIALNOŚĆ CYWILNA AGENCJI RATINGOWYCH

Artykuł 35a

Odpowiedzialność cywilna

1. W przypadku gdy agencja ratingowa dopuści się, umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa, któregośkolwiek naruszenia wymienionego w załączniku III, mającego wpływ na rating kredytowy, inwestor lub emitent może dochodzić roszczeń od tej agencji ratingowej za szkody spowodowane w wyniku naruszenia.

Inwestor może dochodzić roszczeń na mocy niniejszego artykułu, jeżeli wykaże, że w sposób racjonalny polegał – zgodnie z art. 5a ust. 1 lub w inny sposób z zachowaniem należytej ostrożności – na ratingu kredytowym, podejmując decyzję o zainwestowaniu w instrument finansowy, będący przedmiotem tego ratingu kredytowego, zachowaniu takiego instrumentu lub zbyciu go.

Emitent może dochodzić roszczeń na mocy niniejszego artykułu, jeżeli wykaże, że on lub jego instrumenty finansowe są przedmiotem tego ratingu kredytowego, a naruszenie nie było wynikiem wprowadzającej w błąd lub niedokładnej informacji przekazanej agencji ratingowej przez emitenta czy to bezpośrednio, czy za pośrednictwem informacji ogólnie dostępnych.

2. Inwestor lub emitent odpowiada za przedstawienie dokładnych i szczegółowych informacji wskazujących, że agencja ratingowa dopuściła się naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz że naruszenie to miało wpływ na wystawiony rating kredytowy.

Oceny tego, czy przedstawienie odpowiednich informacji było dokładne i szczegółowe, dokonuje właściwy sąd krajowy, uwzględniając przy tym fakt, iż inwestor lub emitent mogą nie mieć dostępu do informacji będących jedynie w posiadaniu agencji ratingowej.

3. Odpowiedzialność cywilna agencji ratingowych, o której mowa w ust. 1, może zostać z góry ograniczona wyłącznie wówczas, gdy takie ograniczenie jest:

- a) racjonalne i proporcjonalne; oraz
- b) dozwolone na mocy obowiązującego prawa krajowego, zgodnie z ust. 4.

Każde ograniczenie, które nie jest zgodne z akapitem pierwszym, lub każde wyłączenie odpowiedzialności cywilnej są pozbawione mocy prawnej.

4. Pojęcia takie jak »szkoda«, »umyślność«, »rażące niedbalstwo«, »racjonalne poleganie«, »należyta ostrożność« i »wpływ«, a także »racjonalność« i »proporcjonalność«, o których mowa w niniejszym artykule, lecz których nie zdefiniowano, interpretuje się i stosuje zgodnie z obowiązującym prawem krajowym określonym na podstawie odpowiednich zasad prawa prywatnego międzynarodowego. Sprawy dotyczące odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowej, nieobjęte niniejszym rozporządzeniem podlegają obowiązującemu prawu krajowemu określonego na podstawie odpowiednich zasad prawa prywatnego międzynarodowego. Sąd właściwy do orzekania w sprawie roszczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej, dochodzonego przez inwestora lub emitenta, określa się na podstawie odpowiednich zasad prawa prywatnego międzynarodowego.

5. Niniejszy artykuł nie wyklucza dalszych roszczeń z tytułu odpowiedzialności cywilnej zgodnie z prawem krajowym.

6. Prawo do dochodzenia roszczeń, określone w niniejszym artykule, nie stanowi dla Urzędu przeszkody w wyko-

nywaniu wszystkich swoich uprawnień, o których mowa w art. 36a.”;

23) w art. 36a ust. 2 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1–5, 11–15, 19, 20, 23, 26a–26d, 28, 30, 32, 33, 35, 41, 43, 50 i 51 oraz 55–62 załącznika III sekcja I, grzywna wynosi co najmniej 500 000 EUR i nie przekracza 750 000 EUR;

b) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 6, 7, 8, 16, 17, 18, 21, 22, 22a, 24, 25, 27, 29, 31, 34, 37–40, 42, 42a, 42b, 45–49a, 52, 53 i 54 załącznika III sekcja I, grzywna wynosi co najmniej 300 000 EUR i nie przekracza 450 000 EUR;”

b) lit. d) i e) otrzymują brzmienie

„d) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 1, 6, 7, 8 i 9 załącznika III sekcja II, grzywna wynosi co najmniej 50 000 EUR i nie przekracza 150 000 EUR;

e) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 2, 3a–5 załącznika III sekcja II, grzywna wynosi co najmniej 25 000 EUR i nie przekracza 75 000 EUR;”;

c) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) w przypadku naruszeń, o których mowa w pkt 20a załącznika III, sekcja I, pkt 4–4c, 6, 8 i 10 załącznika III sekcja III, grzywna wynosi co najmniej 90 000 EUR i nie przekracza 200 000 EUR;”;

24) art. 39 otrzymuje brzmienie:

a) skreśla się ust. 1 i 3

b) dodaje się następujące ustępy:

„4. Po konsultacji technicznej z Urzędem Komisja dokonuje przeglądu sytuacji na rynku ratingów kredytowych instrumentów finansowych będących produktem sekurytyzacji, w szczególności rynku ratingów kredytowych resekurytyzacji. Po zakończeniu przeglądu Komisja, do dnia 1 lipca 2016 r., przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym, w którym ocenia w szczególności:

a) dostępność wystarczających możliwości wyboru w celu spełnienia wymogów określonych w art. 6b i 8c;

b) czy należy skrócić lub wydłużyć maksymalny czas trwania stosunku umownego, o którym mowa w art. 6b ust. 1 i minimalny okres, zanim agencja ratingowa będzie mogła ponownie zawrzeć umowę z emitentem lub powiązaną stroną trzecią o wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji, o których mowa w art. 6b ust. 3;

c) czy należy wprowadzić zmiany dotyczące odstępstwa, o którym mowa w art. 6b ust. 2 akapit drugi.

zjach w sprawie równoważności, o których mowa w art. 5 ust. 6, przyjętych w okresie sprawozdawczym.”;

5. Komisja, po konsultacji technicznej z Urzędem, dokonuje przeglądu sytuacji na rynku ratingów kredytowych. Po zakończeniu przeglądu Komisja, do dnia 1 stycznia 2016 r., przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym, w którym ocenia w szczególności:

25) art. 39a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39a

Personel i zasoby Urzędu

Do dnia 21 czerwca 2014 r. Urząd dokonuje oceny zapotrzebowania na personel i zasoby, związanego z przejęciem przez ten organ uprawnień i obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.”;

a) konieczność rozszerzenia zakresu obowiązków, o których mowa w art. 8b tak, by uwzględnić inne produkty finansowe i kredytowe;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 39b

Obowiązki sprawozdawcze

1. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zawierające:

b) czy wymogi, o których mowa w art. 6, 6a i 7 w wystarczającym stopniu złagodziły konflikty interesów;

c) czy zakres mechanizmu rotacji, o których mowa w art. 6b należy rozszerzyć na inne klasy aktywów i czy należy zastosować różne długości okresów w poszczególnych klasach aktywów;

a) kroki podjęte z myślą o usunięciu odniesień do ratingów kredytowych, które prowadzą lub mogą potencjalnie prowadzić do wyłącznego lub mechanicznego polegania na nich; oraz

d) adekwatność istniejących i alternatywnych modeli wynagrodzenia;

e) konieczność wdrożenia innych środków w celu pobudzenia konkurencji na rynku ratingów kredytowych;

b) alternatywne instrumenty służące umożliwieniu inwestorom dokonywania własnej oceny ryzyka kredytowego w odniesieniu do emitentów i instrumentów finansowych,

f) stosowność podjęcia dodatkowych inicjatyw na rzecz promowania konkurencji na rynku ratingów kredytowych w kontekście zmian w strukturze tego sektora;

celem wyeliminowania wszelkich odniesień do ratingów kredytowych w prawie unijnym dla celów regulacyjnych, do dnia 1 stycznia 2020 r., pod warunkiem określenia i wdrożenia odpowiednich środków alternatywnych. Urząd udziela Komisji porad technicznych w ramach niniejszego ustępu.

g) konieczność zaproponowania środków z myślą o rozwiązaniu problemu nadmiernego polegania na ratingach kredytowych w wyniku zawartej umowy;

h) poziom koncentracji na rynku, ryzyko związane z wysoką koncentracją oraz wpływ na ogólną stabilność sektora finansowego.

2. Przy uwzględnieniu sytuacji na rynku Komisja do dnia 31 grudnia 2014 r. przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowności opracowania europejskiej oceny wiarygodności kredytowej państw.

6. Co najmniej raz w roku Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o ewentualnych nowych decy-

Na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, oraz przy uwzględnieniu sytuacji na rynku Komisja do dnia 31 grudnia 2016 r. przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowności i możliwości powołania europejskiej agencji ratingowej, której zadaniem byłaby ocena wiarygodności kredytowej instrumentów dłużnych państw członkowskich, lub europejskiej fundacji ratingów kredytowych na potrzeby wszystkich innych ratingów kredytowych.

3. Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonalności utworzenia sieci mniejszych agencji ratingowych w celu pobudzenia konkurencji na rynku. W sprawozdaniu tym ocenia się wsparcie finansowe i pozafinansowe na rzecz utworzenia takiej sieci przy uwzględnieniu potencjalnego konfliktów interesów wynikającego z takiego finansowania publicznego. W świetle ustaleń zawartych w tym sprawozdaniu oraz po konsultacjach technicznych z Urzędem Komisja może dokonać ponownej oceny i zasugerować zmiany do przepisów art. 8d.”;

- 27) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;
- 28) w załączniku III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niezależnie od akapitu pierwszego:

- 1) art. 1 pkt 7 lit. a), pkt 9 i 10, pkt 11 w związku z art. 8d rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 oraz pkt 12 i 27 niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 1 czerwca 2018 r. do celów przeprowadzania oceny, o której mowa w:
  - a) art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w celu stwierdzenia, czy wymogi obowiązujące w państwie trzecim są co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi, o których mowa w tej literze; oraz
  - b) w art. 5 ust. 6 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w celu stwierdzenia, czy agencje ratingowe w państwach trzecich podlegają prawnie wiążącym przepisom, które są równoważne do tych, o których mowa w tej literze;
- 2) art. 1 pkt 8 niniejszego rozporządzenia w związku z art. 6a ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 stosuje się od dnia 21 czerwca 2014 r. w odniesieniu do akcjonariuszy lub wspólników agencji ratingowej, którzy na dzień 15 listopada 2011 r. posiadali 5 % lub więcej kapitału w więcej niż jednej agencji ratingowej;
- 3) art. 1 pkt 15 stosuje się od dnia 21 czerwca 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 maja 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w sekcji B wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Agencja ratingowa wskazuje i eliminuje wszelkie istniejące lub potencjalne konflikty interesów lub zarządza takimi konfliktami i w sposób jasny i wyraźny ujawnia takie konflikty, które mogą mieć wpływ na analizy i oceny analityków ratingowych i pracowników tej agencji lub wszelkich innych osób fizycznych, z których usług korzysta lub której usługi kontroluje agencja ratingowa, biorących bezpośredni udział w działalności w zakresie ratingu kredytowego, oraz osób zatwierdzających ratingi kredytowe i perspektywy ratingowe.”;

b) w pkt 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Agencja ratingowa nie wystawia ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej w przypadku zaistnienia poniższych okoliczności, a jeżeli rating kredytowy lub perspektywa ratingowa już istnieją, ujawnia niezwłocznie, że na rating kredytowy lub perspektywę ratingową mogą mieć wpływ poniższe okoliczności:”;

(ii) po lit. a) wprowadza się literę w brzmieniu:

„aa) akcjonariusz lub wspólnik w agencji ratingowej posiadający 10 % lub więcej kapitału lub praw głosu w tej agencji ratingowej, lub posiadający inną możliwość wywierania istotnego wpływu na działalność tej agencji ratingowej, posiada 10 % lub więcej kapitału albo praw głosu w ocenianym podmiocie lub w powiązanej stronie trzeciej, lub inne udziały własnościowe w tym ocenianym podmiocie lub stronie trzeciej, inne niż jednostki uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania, w tym w zarządzanych funduszach takich jak fundusze emerytalne lub ubezpieczenia na życie, które nie umożliwiają mu wywierania istotnego wpływu na działalność programu;”;

(iii) po lit. b) wprowadza się literę w brzmieniu:

„ba) wystawiany jest rating kredytowy ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej, który lub która posiada 10 % lub więcej kapitału lub praw głosu w tej agencji ratingowej;”;

(iv) po lit. c) wprowadza się literę w brzmieniu:

„ca) akcjonariusz lub wspólnik w agencji ratingowej posiadający 10 % lub więcej kapitału lub praw głosu w tej agencji ratingowej lub posiadający inną możliwość wywierania istotnego wpływu na działalność biznesową tej agencji ratingowej, jest członkiem zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej;”;

(v) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Agencja ratingowa ocenia również niezwłocznie, czy istnieją podstawy do ponownego wystawienia lub wycofania istniejącego ratingu kredytowego lub perspektywy kredytowej.”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„3a. Agencja ratingowa ujawnia fakt, że na istniejący rating kredytowy lub perspektywę ratingową może mieć wpływ którąkolwiek z poniższych okoliczności:

a) akcjonariusz lub wspólnik agencji ratingowej posiadający 5 % lub więcej kapitału lub praw głosu w tej agencji ratingowej, lub posiadający inną możliwość wywierania istotnego wpływu na działalność tej agencji ratingowej, posiada 5 % lub więcej kapitału albo praw głosu w ocenianym podmiocie lub w powiązanej stronie trzeciej, lub inne udziały własnościowe w tym ocenianym podmiocie lub stronie trzeciej. Nie dotyczy to jednostek uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania, w tym w zarządzanych funduszach takich jak fundusze emerytalne lub ubezpieczenia na życie, które nie umożliwiają mu wywierania istotnego wpływu na działalność programu;

- b) akcjonariusz lub wspólnik agencji ratingowej posiadający 5 % lub więcej kapitału lub praw głosu w tej agencji ratingowej lub posiadający inną możliwość wywierania istotnego wpływu na działalność biznesową tej agencji ratingowej, jest członkiem zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.
- 3b. Z zastrzeżeniem, że informacje są lub powinny być znane agencji ratingowej, obowiązki określone w pkt 3 lit. aa), ba) i ca) oraz w pkt 3a odnoszą się również do:
- a) akcjonariuszy pośrednich, objętych art. 10 dyrektywy 2004/109/WE; oraz
- b) przedsiębiorstw kontrolujących w sposób bezpośredni lub pośredni agencję ratingową bądź wywierających na nią dominujący wpływ i które objęte są art. 10 dyrektywy 2004/109/WE.
- 3c. Agencja ratingowa zapewnia niedyskryminacyjność opłat pobieranych od klientów za świadczenie usług ratingów kredytowych i usług pomocniczych oraz opieranie ich na rzeczywistych kosztach. Opłaty za usługi ratingów kredytowych nie mogą zależeć od poziomu ratingu kredytowego wystawionego przez agencję ratingową lub od jakiegokolwiek innego rezultatu lub wyniku wykonanej pracy.”;
- d) pkt 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „4. Agencja ratingowa ani osoba posiadająca, bezpośrednio lub pośrednio, co najmniej 5 % kapitału albo praw głosu w agencji ratingowej lub posiadająca inną możliwość wywierania istotnego wpływu na działalność agencji ratingowej nie może świadczyć usług konsultacyjnych lub doradczych na rzecz ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej w odniesieniu do struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań lub działalności tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.”;
- e) w pkt 7 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) dla każdej decyzji w sprawie ratingu kredytowego i perspektywy ratingowej, tożsamość analityka ratingowego uczestniczącego w ustalaniu ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej, tożsamość osób, które zatwierdziły rating kredytowy lub perspektywę ratingową, informacje na temat tego, czy rating kredytowy był sporządzony na zamówienie, czy nie, a także datę podjęcia działań ratingowych.”;
- (ii) lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) rejestry dokumentujące ustalone procedury i metody ratingowe stosowane przez daną agencję ratingową w celu ustalenia ratingów kredytowych i perspektyw ratingowych.”;
- (iii) lit. e) otrzymuje brzmienie:
- „e) wewnętrzne rejestry i dokumenty, łącznie z informacjami niepublicznymi i dokumentami roboczymi wykorzystywanymi w charakterze podstawy dla każdej decyzji podejmowanej w sprawie ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”;
- 2) w sekcji C wprowadza się następujące zmiany:
- a) w pkt 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „2. Żadna osoba, o której mowa w pkt 1, nie może uczestniczyć w określaniu ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej danego ocenianego podmiotu ani w inny sposób wpływać na ich określenie, jeśli osoba ta:”;
- b) pkt 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) nie ujawniały żadnych informacji na temat ratingów kredytowych, możliwych przyszłych ratingów kredytowych lub perspektyw ratingowych agencji ratingowej, z wyjątkiem ujawniania ich ocenianemu podmiotowi i powiązanej stronie trzeciej.”;

c) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Osoba, o której mowa w pkt 1, nie może zajmować kluczowych stanowisk kierowniczych w ocenianym podmiocie ani powiązanej stronie trzeciej przed upływem sześciu miesięcy od czasu wystawienia ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”;

d) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Do celów art. 7 ust. 4:

- a) agencje ratingowe zapewniają, aby główni analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanej stroną trzecią przez okres dłuższy niż cztery lata;
- b) agencje ratingowe inne niż agencje zaangażowane przez emitenta lub powiązaną stronę trzecią, a także wszystkie agencje ratingowe wystawiające ratingi państw zapewniają, aby:
  - (i) analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązaną stroną trzecią przez okres dłuższy niż pięć lat;
  - (ii) osoby zatwierdzające ratingi kredytowe nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązaną stroną trzecią przez okres dłuższy niż siedem lat.

Osoby, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), nie mogą uczestniczyć w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z ocenianym podmiotem lub powiązaną stroną trzecią, o których mowa w tych literach, przez okres dwóch lat, licząc od upływu okresów, o których mowa w tych literach.”;

3) tytuł sekcji D otrzymuje brzmienie:

„Zasady dotyczące prezentacji ratingów kredytowych i perspektyw ratingowych”;

4) w sekcji D część I wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Agencja ratingowa zapewnia wskazanie w każdym ratingu kredytowym i perspektywie ratingowej w sposób jasny i wyraźny imienia, nazwiska oraz stanowiska głównego analityka ratingowego uczestniczącego w danych czynnościach w zakresie ratingu kredytowego, a także imienia, nazwiska oraz funkcji osoby ponoszącej główną odpowiedzialność za zatwierdzenie danego ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”;

b) w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wskazanie wszystkich istotnych źródeł wykorzystanych do przygotowania ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej, włącznie z ocenianym podmiotem lub, w odpowiednim przypadku, powiązaną z nim stroną trzecią, wraz ze wskazaniem, czy rating kredytowy lub perspektywa ratingowa zostały ujawnione temu ocenianemu podmiotowi lub powiązanej stronie trzeciej i zmienione po takim ujawnieniu, a przed jego wystawieniem.”;

(ii) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) jasne i wyraźne wskazanie daty pierwszego wydania ratingu kredytowego do rozpowszechniania i daty jego ostatniej aktualizacji, w tym perspektyw ratingowych;

e) informację, czy rating kredytowy dotyczy nowo wyemitowanego instrumentu finansowego i czy agencja ratingowa ocenia ten instrument finansowy po raz pierwszy; oraz

f) w przypadku perspektywy ratingowej – podanie horyzontu czasowego, podczas którego spodziewana jest zmiana ratingu kredytowego.

Publikując ratingi kredytowe lub perspektywy ratingowe, agencje ratingowe uwzględniają odniesienie do historycznych wskaźników niewypłacalności, publikowanych przez Urząd w centralnym repozytorium zgodnie z art. 11 ust. 2, i dołączają doń wyjaśnienie znaczenia tych wskaźników niewypłacalności.”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„2a. Do ujawnionych metod ratingowych, modeli i podstawowych założeń ratingowych, agencja ratingowa dołącza wytyczne wyjaśniające założenia, parametry, ograniczenia i niewiadome dotyczące modeli i metod ratingowych stosowanych w ratingach kredytowych, w tym symulacje warunków skrajnych przeprowadzone przez agencję ratingową przy opracowywaniu ratingów kredytowych, informacje w zakresie ratingu kredytowego dotyczące analizy przepływów pieniężnych przeprowadzonej lub wykorzystanej przez agencję oraz, w stosownych przypadkach, informacje o wszelkich spodziewanych zmianach ratingu kredytowego. Wytyczne takie muszą być jasne i łatwo zrozumiałe.”;

d) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Agencja ratingowa wystosowuje informację do ocenianego podmiotu, w jego godzinach pracy, z wyprzedzeniem co najmniej jednego pełnego dnia roboczego przed publikacją ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej. Informacja ta obejmuje główne punkty, na podstawie których zostały wystawione rating lub perspektywa ratingowa, aby umożliwić ocenianemu podmiotowi zwrócenie uwagi agencji ratingowej na ewentualne błędy merytoryczne.”;

e) pkt 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Ujawniając rating kredytowy lub perspektywę ratingową, agencja ratingowa jasno i wyraźnie określa wszelkie cechy lub ograniczenia tego ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej. W szczególności agencja ratingowa wyraźnie określa w chwili ujawnienia wszelkich ratingów kredytowych lub perspektyw ratingowych, czy uznaje jakość dostępnych informacji o ocenianym podmiocie za zadowalającą oraz w jakim stopniu zweryfikowała informacje dostarczone przez oceniany podmiot lub powiązaną stronę trzecią. Jeśli rating kredytowy lub perspektywa ratingowa dotyczą podmiotu lub instrumentu finansowego, w odniesieniu do których dane historyczne są ograniczone, agencja ratingowa podaje wyraźnie i w widocznym miejscu informację o takich ograniczeniach.”;

f) pkt 5 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„5. Ogłaszając rating kredytowy lub perspektywę ratingową, agencja ratingowa wyjaśnia w informacji prasowej lub w sprawozdaniu kluczowe czynniki stanowiące podstawę ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”;

g) dodaje się punkt w brzmieniu:

„6. Agencja ratingowa systematycznie ujawnia na swojej stronie internetowej informacje o wszystkich podmiotach lub instrumentach dłużnych zgłoszonych do niej w celu dokonania wstępnej weryfikacji lub wstępnego ratingu, a także powiadamia o tym Urząd. Informacje takie są ujawniane bez względu na to, czy emitenci zawierają z agencją ratingową umowę o wystawienie ostatecznego ratingu.”;

5) w sekcji D część II skreśla się pkt 3 i 4;

6) w sekcji D dodaje się część w brzmieniu:

„III. Dodatkowe obowiązki związane z ratingami państw

1. W przypadku wystawiania przez agencję ratingową ratingu państwa lub powiązanej z nim perspektywy ratingowej, jednocześnie przedstawia ona szczegółowy raport z badania wyjaśniający wszelkie założenia, parametry, ograniczenia i niewiadome, a także wszelkie inne informacje brane pod uwagę przy ustalaniu ratingu państwa lub perspektywy ratingowej. Raport ten jest publicznie dostępny, jasny i łatwo zrozumiały.

2. Publicznie dostępny raport z badań dołączony do zmiany wcześniejszego ratingu państwa lub powiązanej z nim perspektywy ratingowej zawiera co najmniej:

a) szczegółową ocenę zmian założeń ilościowych uzasadniających przyczyny zmiany ratingu oraz ich względną wagę. Taka szczegółowa ocena powinna zawierać opis następujących elementów: dochodu na mieszkańca, wzrostu PKB, inflacji, salda budżetowego, salda obrotów z zagranicą, zadłużenia zagranicznego, wskaźnika rozwoju gospodarczego, wskaźnika niewykonania zobowiązań i innych istotnych, uwzględnionych elementów. Dane te powinny być uzupełnione o względną wagę każdego czynnika;

b) szczegółową ocenę zmian założeń jakościowych uzasadniających przyczyny zmiany ratingu oraz ich względną wagę;

c) szczegółowy opis zagrożeń, ograniczeń i niewiadomych związanych ze zmianą ratingu; oraz

d) streszczenie protokołów z posiedzeń komisji ratingowej, która zdecydowała o zmianie ratingu.

3. Bez uszczerbku dla załącznika I sekcja D część I pkt 3 agencja ratingowa wystawiająca rating państwa lub powiązaną z nim perspektywę ratingową publikuje je zgodnie z art. 8a dopiero po zakończeniu dnia sesyjnego rynków regulowanych i co najmniej na jedną godzinę przed ich otwarciem.
  4. Bez uszczerbku dla załącznika I sekcja D część I pkt 5, zgodnie z którym agencja ratingowa ogłaszająca rating kredytowy wyjaśnia w komunikatach prasowych lub sprawozdaniach kluczowe czynniki stanowiące podstawę ratingu kredytowego, oraz chociaż polityka krajowa może być czynnikiem stanowiącym podstawę ratingu państwa, zalecenia dotyczące polityki, wskazania lub wytyczne pod adresem ocenianych podmiotów, w tym państw lub ich władz regionalnych i lokalnych, nie są częścią ratingów państw ani perspektyw ratingowych.”;
- 7) w sekcji E część I pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. politykę agencji ratingowej w zakresie publikacji ratingów kredytowych i innych powiązanych komunikatów, w tym perspektyw ratingowych;”;
- 8) w sekcji E część II pkt 2 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:
- a) wykaz opłat pobieranych od każdego klienta za poszczególne ratingi kredytowe oraz wszelkie usługi pomocnicze;
  - aa) politykę cenową, w tym strukturę opłat i kryteria ustalania cen w odniesieniu do ratingów kredytowych różnych klas aktywów;”;
- 9) w sekcji E część III wprowadza się następujące zmiany:
- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
    - „3. dane statystyczne dotyczące przypisania jej pracowników do nowych ratingów kredytowych, przeglądów ratingów kredytowych, oceny metod lub modeli i wyższej kadry kierowniczej oraz przypisania jej pracowników do działalności ratingowej w odniesieniu do różnych klas aktywów (korporacyjne – finansowe strukturyzowane – państwowe);”;
  - b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
    - „7. informacje finansowe na temat przychodu agencji ratingowej, w tym łącznego obrotu, z podziałem na opłaty za usługi w zakresie ratingu kredytowego i usługi pomocnicze, wraz z ich pełnym opisem zawierającym przychody generowane przez usługi pomocnicze świadczone klientom korzystającym z usług ratingowych oraz przypisanie opłat do ratingów kredytowych różnych klas aktywów. Informacje na temat łącznego obrotu obejmują również podział geograficzny tego obrotu na przychody uzyskane na terenie Unii oraz przychody światowe;”.
-

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w części I wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 19–22 otrzymują brzmienie:

- „19. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 1, jeżeli nie wskazuje i nie eliminuje wszelkich istniejących lub potencjalnych konfliktów interesów lub nie zarządza takimi konfliktami i nie ujawniania w sposób jasny lub wyraźny takich konfliktów, które mogą wpływać na analizy lub oceny analityków ratingowych i pracowników tej agencji, lub wszelkich innych osób fizycznych, z których usług korzysta lub której usługi kontroluje agencja ratingowa, biorących bezpośredni udział w działalności w zakresie ratingów kredytowych lub osób zatwierdzających ratingi kredytowe i perspektywy ratingowe.
20. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 3 akapit pierwszy, jeżeli wystawia rating kredytowy lub perspektywę ratingową w okolicznościach określonych w akapicie pierwszym tego punktu lub, w przypadku gdy rating kredytowy lub perspektywa ratingowa już istnieje, nie ujawnia niezwłocznie, że na rating kredytowy lub perspektywę ratingową mogły mieć wpływ takie okoliczności.
- 20a. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2, w związku z załącznikiem I sekcja B, pkt 3a, jeżeli nie ujawnia, że na istniejący rating kredytowy lub perspektywę ratingową mogły mieć wpływ okoliczności określone w lit. a) i b) tego punktu.
21. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja B pkt 3 akapit drugi, jeżeli nie ocenia niezwłocznie, czy istnieją powody do ponownego wystawienia ratingu lub do wycofania istniejącego ratingu kredytowego bądź perspektywy ratingowej.
22. Agencja ratingowa narusza art. 6 ust. 2 w związku z załącznikiem I sekcja B część I pkt 4 akapit pierwszy, jeżeli ocenia podmioty w przypadku, gdy sama agencja ratingowa lub jakakolwiek inna osoba, posiadająca bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 5 % kapitału albo prawa głosu w agencji ratingowej lub w inny sposób wywierająca znaczący wpływ na działalność agencji ratingowej, świadczy usługi konsultacyjne lub doradcze na rzecz tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej w odniesieniu do struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań lub działalności tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „22a. Agencja ratingowa narusza art. 6a ust. 1, jeżeli jeden z jej akcjonariuszy lub wspólników posiadający co najmniej 5 % kapitału lub prawa głosu w tej agencji ratingowej lub w spółce, która jest w stanie sprawować kontrolę nad tą agencją ratingową lub wywierać na nią decydujący wpływ, narusza jeden z zakazów określonych w lit. a)–e) tego samego ustępu, z wyjątkiem zakazu określonego w lit. a) dotyczącego jednostek uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania, w tym zarządzanych funduszach takich jak fundusze emerytalne lub ubezpieczenia na życie, pod warunkiem że jednostki uczestnictwa w takich z programach nie umożliwiają akcjonariuszowi lub wspólnikowi agencji ratingowej wywierania znacznego wpływu na działalność tych programów.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„26a. Agencja ratingowa, która zawarła umowę o wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji, narusza art. 6b ust. 1, jeżeli wystawia ratingi kredytowe nowej resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej, przez okres dłuższy niż cztery lata.

26b. Agencja ratingowa, która zawarła umowę na wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji, narusza art. 6b ust. 3, poprzez zawieranie nowych umów na wystawianie ratingów kredytowych resekurytyzacji, których aktywa bazowe pochodzą od tej samej jednostki inicjującej, przez okres równy okresowi trwania wygasłego stosunku umownego, o którym mowa w art. 6b ust. 1 i 2, ale nieprzekraczający czterech lat.”;

d) pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 2, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 tej sekcji, nie uczestniczyły w określeniu ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej zgodnie z pkt 2 tej sekcji, ani w inny sposób nie wpływały na ich określenie.”;

e) pkt 36 otrzymuje brzmienie:

„36. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 3 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 7, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w pkt 1 tej sekcji nie zajmowały kluczowych stanowisk kierowniczych w ocenianym podmiocie ani powiązanej stronie trzeciej przed upływem sześciu miesięcy od czasu wystawienia ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”;

f) pkt 38, 39 i 40 otrzymują brzmienie:

„38. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. b) ppkt (i), jeżeli nie zapewnia, aby w przypadku sporządzania niezamówionych ratingów kredytowych lub ratingów państw analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązaną stroną trzecią przez okres dłuższy niż pięć lat.

39. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit pierwszy lit. b) ppkt (ii), jeżeli nie zapewnia, aby, w przypadku sporządzania niezamówionych ratingów kredytowych lub ratingów państw, osoby zatwierdzające ratingi nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązaną stroną trzecią przez okres dłuższy niż siedem lat.

40. Agencja ratingowa narusza art. 7 ust. 4 w związku z przepisami załącznika I sekcja C pkt 8 akapit drugi, jeżeli nie zapewnia, aby osoby, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b) tego punktu, nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego dotyczącej ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej, o których mowa w tych literach, przez okres dwóch lat, licząc od upływu terminów wskazanych w tych literach.”;

g) pkt 42 otrzymuje brzmienie:

„42. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 2, jeżeli nie przyjmuje, nie wdraża lub nie egzekwuje odpowiednich środków w celu zapewnienia, aby wystawiane przez nią ratingi kredytowe i perspektywy ratingowe były oparte na wnikliwej analizie wszystkich dostępnych jej informacji, istotnych dla analizy zgodnie ze stosowanymi przez nią metodami ratingowymi.”;

h) dodaje się punkty w brzmieniu:

„42a. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 2, jeżeli wykorzystuje informacje nieobjęte zakresem art. 8 ust. 2.

42b. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 2a, jeżeli wystawia zmiany ratingów kredytowych, które nie są zgodne z opublikowanymi przez nią metodami ratingowymi.”;

i) pkt 46 otrzymuje brzmienie:

„46. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze, jeżeli nie monitoruje swoich ratingów kredytowych innych niż ratingi państw lub nie poddaje przeglądowi swoich ratingów kredytowych innych niż ratingi państw i metod ratingowych na bieżąco, a co najmniej raz w roku.”;

j) dodaje się punkt w brzmieniu:

„46a. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5 akapit drugi w związku z przepisami art. 8 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze, jeżeli nie monitoruje swoich ratingów państw lub nie weryfikuje tych ratingów na bieżąco lub co najmniej raz na sześć miesięcy.”;

k) dodaje się punkt w brzmieniu:

„49a. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. c) w związku z przepisami art. 8 ust. 7 lit. c), jeżeli nie wystawia ponownie ratingu kredytowego w sytuacji, gdy na wystawienie tego ratingu mają wpływ błędy w metodach ratingowych lub ich stosowaniu.”;

l) dodaje się punkty w brzmieniu:

„55. Agencja ratingowa narusza przepisy art. 8a ust. 3, jeżeli nie publikuje na swojej stronie internetowej lub nie przekazuje Urzędowi co roku pod koniec grudnia, zgodnie z załącznikiem I sekcja D część III pkt 3, kalendarza na kolejne 12 miesięcy z zaznaczonymi nie więcej niż trzema wypadającymi w piątki terminami publikacji niezamówionych ratingów państw i związanych z nimi perspektyw ratingowych, a także z wypadającymi w piątki terminami publikacji zamówionych ratingów państw i związanych z nimi perspektyw ratingowych.

56. Agencja ratingowa narusza art. 8a ust. 4, jeżeli odbiega od ogłoszonego kalendarza w przypadku, kiedy nie jest to niezbędne w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z art. 8 ust. 2, art. 10 ust. 1 lub art. 11 ust. 1, albo jeżeli nie udziela szczegółowego wyjaśnienia powodów takiego odstępstwa od ogłoszonego kalendarza.

57. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem I sekcja D część III pkt 3, jeżeli publikuje rating państw lub związaną z nim perspektywę ratingową w czasie trwania dnia roboczego na rynkach regulowanych lub mniej niż godzinę przed ich otwarciem.

58. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem I sekcja D część III pkt 4, jeżeli w ratingach państw lub związanych perspektywach ratingowych uwzględnia zalecenia dotyczące polityki, wskazania lub wytyczne pod adresem ocenianych podmiotów, w tym państw lub ich władz regionalnych i lokalnych.

59. Agencja ratingowa narusza art. 8a ust. 2, jeżeli opiera swoje komunikaty publiczne dotyczące zmian ratingów państw, inne niż ratingi kredytowe, perspektywy ratingowe lub towarzyszące komunikaty prasowe, o których mowa w załączniku I sekcja D część III pkt 5, na informacjach znajdujących się w posiadaniu ocenianego podmiotu, jeżeli takie informacje ujawniono bez zgody ocenianego podmiotu, chyba że informacje te można uzyskać z ogólnie dostępnych źródeł lub nie ma uzasadnionych powodów, dla których oceniany podmiot miałby nie udzielić zgody na ujawnienie tych informacji.

60. Agencja ratingowa narusza art. 8a ust. 1, jeżeli nie publikuje sprawozdań dla poszczególnych państw, publicznie dostępnych w momencie ogłaszania przeglądu danej grupy krajów.
61. Agencja ratingowa narusza załącznik I sekcja D część III pkt 1, jeżeli wystawia rating państwa lub powiązanej z nim perspektywy ratingowej bez jednoczesnego dołączenia szczegółowego raportu z badania wyjaśniającego wszelkie założenia, parametry, ograniczenia i niewiadome, a także wszelkie inne informacje brane pod uwagę przy ustalaniu tego ratingu państwa lub perspektywy ratingowej lub jeżeli nie zadba o to, aby raport ten był publicznie dostępny, jasny i łatwo zrozumiały.
62. Agencja ratingowa narusza załącznik I sekcja D część III pkt 2, jeżeli nie publikuje raportu z badania dołączanego do zmiany wcześniejszego ratingu państwa lub powiązanej z nim perspektywy ratingowej lub jeżeli raport ten nie zawiera co najmniej informacji, o których mowa w załączniku I sekcja D część III pkt 2 lit. a)-d).”;

2) w części II wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

- „3a. Agencja ratingowa narusza art. 14 ust. 3 akapit trzeci, jeżeli nie powiadamia Urzędu o planowanych istotnych zmianach w istniejących metodach ratingowych, modelach lub podstawowych założeniach ratingowych lub o proponowanych nowych metodach ratingowych, modelach lub podstawowych założeniach ratingowych, kiedy publikuje metody ratingowe na swojej stronie internetowej, zgodnie z art. 8 ust. 5a.
- 3b. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 5a akapit pierwszy, jeżeli nie publikuje na swojej stronie internetowej proponowanych nowych metod ratingowych, lub proponowanych istotnych zmian dotyczących metod ratingowych, które mogłyby mieć wpływ na rating kredytowy, wraz z wyjaśnieniem powodów i skutków zmian.
- 3c. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 7 lit. a), jeżeli nie powiadamia Urzędu o odkrytych błędach w metodach ratingowych lub w ich zastosowaniu lub jeżeli nie wyjaśnia ich wpływu na swoje ratingi kredytowe, w tym konieczności przeglądu wydanych przez siebie ratingów kredytowych.”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

- „4a. Agencja ratingowa narusza art. 11a ust. 1, jeżeli nie udostępnia wymaganych informacji lub nie dostarcza tych informacji w wymaganym formacie, zgodnie z przepisami tego ustępu.”;

c) pkt 7 otrzymuje brzmienie

- „7. Agencja ratingowa narusza art. 23b ust. 1, jeżeli nie przedstawia informacji w odpowiedzi na decyzję wymagającą informacji zgodnie z art. 23b ust. 3 lub przedstawia nieprawidłowe lub wprowadzające w błąd informacje w odpowiedzi na zwykły wniosek w sprawie informacji lub decyzję.”;

d) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

- „8. Agencja ratingowa narusza art. 23c ust. 1 lit. c), jeżeli nie przedstawia wyjaśnień lub przedstawia nieprawidłowe lub wprowadzające w błąd wyjaśnienia co do faktów lub dokumentów związanych z przedmiotem lub celem inspekcji.”;

3) w sekcji III wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „4a. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 6 lit. aa), jeżeli zamierza stosować nowe metody ratingowe i nie informuje o nich Urzędu ani nie publikuje niezwłocznie na swojej stronie internetowej wyników konsultacji oraz tych metod ratingowych, wraz z ich szczegółowymi objaśnieniami, oraz datą rozpoczęcia ich stosowania.
- 4b. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 7 lit. a), jeżeli nie powiadamia zainteresowanych ocenianych podmiotów o wykrytych błędach w jej metodach ratingowych lub w ich stosowaniu lub jeżeli nie wyjaśnia ich wpływu na swoje ratingi kredytowe, w tym konieczności dokonania przeglądu wystawionych przez siebie ratingów kredytowych.
- 4c. Agencja ratingowa narusza art. 8 ust. 7 lit. b), jeżeli nie publikuje na swojej stronie internetowej wykrytych błędów w jej metodach ratingowych lub w ich stosowaniu, w przypadkach gdy takie błędy mają wpływ na ratingi kredytowe agencji ratingowej.”;

b) pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

- „6. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z przepisami załącznika I sekcja D część I pkt 1 lub 2, pkt 4 akapit pierwszy lub pkt 5 lub 6 lub przepisami załącznika I sekcji D część II lub III, jeżeli nie dostarcza informacji wymaganych na mocy tych przepisów, gdy przedstawia rating kredytowy lub perspektywę ratingową.
  - 7. Agencja ratingowa narusza art. 10 ust. 2 w związku z przepisami z załącznika I sekcja D część I pkt 3, jeżeli nie informuje ocenianego podmiotu w godzinach jego pracy oraz z wyprzedzeniem co najmniej jednego pełnego dnia roboczego przed publikacją ratingu kredytowego lub perspektywy ratingowej.”.
-